„Trăiești într-o Românie pentru care mulți și-au vărsat sângele, și-au sacrificat familiile și au pierdut tot! Dar au câștigat veșnicia.’’
Petre ȚUȚEA

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

Decembrie 2022

Poarta Eroilor

În solemna-i măreție ne-nclinăm la Sfânta Poartă,
La eroi, drapel și țară și prestigiul care-l poartă.
Locuri, glorie și nume scrise-n veci pe poarta Sfântă,
Parcă-auzi și-acum eroii, Imnul țarii cum îl cântă.

Foto și versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE
METALOPLASTIE
CONSTANTIN SAMOILĂ

Adrian Mitroi
Președinte al L.S.R.
filiala Argeș

Bine ai venit în viața noastră

În momentul în care omul a făcut cunoștință cu credința creștină, în general, dar mai ales cu cea ortodoxă, acesta a lăsat să pătrundă în viața sa o mare bucurie și a făcut un pas uriaș către spiritualitate și mântuire. Pe lângă faptul că a căpătat o mai mare încredere în sine, a mai intervenit asupra sa și un factor care l-a ajutat să treacă peste multe greutăți și să înfrunte multe obstacole care până atunci i se păreau de neînvins: speranța. În același timp, prin învățăturile, dogmele, cutumele de ordin moral, social (de comportament în familie și în societate), etic, sanitar, religios omul a aflat pe care treaptă a mediului înconjurător se află sau ar trebui să se situeze și, paradoxal sau nu, a înțeles care este poziția sa în fața lui Dumnezeu (smerenia împotriva orgoliului și a mândriei). Mai pe scurt, el a început să priceapă, în amănunt, cei doi poli ai vieții și a început să facă diferența dintre adevăratul bine (greu de găsit) și răul universal. Toate învățăturile pe care le-a adus Dumnezeu pe pământ și pe care ni le-a transmis prin Fiul Său Iisus Hristos sunt adevăruri de necontestat, chiar dacă pentru un creștin mirean, neofit, acestea par constrângeri ce pot fi puse sub semnul întrebărilor sau pentru un om care face parte din alt cult religios ori pentru un ateu ele pot reprezenta vorbe lipsite de conținut. Vă rog să mă credeți că nu doresc (departe de mine acest gând) să fac prozelitism. Credința creștină ortodoxă nu a făcut, nu face și nu va face niciodată așa ceva. Respectul se câștigă, nu se impune!

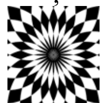
Am auzit cum un musulman își punea următoarea întrebare: „Cum poți crede într-o formă religioasă care susține câteva aberații (așa percepea el problemele acestea)? Cum poți crede în faptul că „profetul” Iisus a fost, de fapt, fiul lui Dumnezeu, că după ce L-a născut, mama Sa a rămas virgină și că Dumnezeu și-a trimis Fiul la moarte?”. Tocmai aici constă marea diferență între credința de nestrămutat, cea care a fost clădită pe iubirea de Dumnezeu, cea mărturisită de atâția și atâția martiri și formele religioase impuse. Acest tip de credință, adoptată prin propria voință, poate face diferența dintre adevărata (demonstrat a fi așa) religie a iubirii și toate cele care doar se auto-declară a fi așa. Chiar dacă mozaicii, creștinii și musulmanii fac parte din cele trei mari forme religioase avraamice care cred în același Dumnezeu (numele Acestuia fiind diferit), legile transmise prin profeți nu au avut calitatea de a aduce iubirea și iertarea pe pământ (legea talionului și sharia) și de a produce un salt calitativ pozitiv în rândul populațiilor respective.

Din păcate, trebuie să recunoaștem că și o anumită ramură a creștinismului a fost confiscată de oamenii lacomi de avere și putere și a fost folosită drept motiv pentru războaie, crime, fărădelegi, manipulări, minciuni, constrângeri și multe alte nenorociri („prin voia lui Dumnezeu...”?!). Totuși, creștinismul ortodox nu prea a fost atins de aceste păcate. Popoarele care alcătuiesc grupul creștinilor ortodocși (marea majoritate) nu au avut nevoie să învețe, mai mult sau mai puțin forțat, ce este aceea omenie, toleranță, empatie, smerenie, iubire și iertare. Ei au avut parte de toate aceste bogății sufletești datorită firii lor și datorită învățăturilor primite anterior creștinării. Creștinismul inițial, nu a fost impus, ci a fost propovăduit și adoptat prin acceptare, prin liberul arbitru, fără ca cei care l-au îmbrățișat să aibă nevoie de a fi martori oculari la minunile înfăptuite de Hristos. Ei au crezut în acestea și după ce Fiul lui Dumnezeu s-a înălțat de-a dreapta Tatălui Său. Se cunoaște foarte clar că iudaismul a avut nevoie, tot timpul, de noi și noi minuni, de noi validări, de noi demonstrații de forță pentru a-și promova supremația religioasă și socială, iar mahomedanismul a fost impus după mulți ani de războaie interetnice, ba chiar și fratricide.

Toate aceste fapte, adevăruri ne demonstrează că, fără putință de tăgadă și fără a putea cineva să contrazică această afirmație, creștinismul și în special cel ortodox, reprezintă, cu adevărat religia iubirii și a iertării.

Din păcate, tumultul, graba, confortul, modelele alese, manipularea, incultura, educația defectuoasă și multe alte minusuri spirituale care ne caracterizează și ne sufocă viața noastră

cotidiană, intervin „cu succes” în încetinirea sau chiar stoparea formării unei culturi generale, în cadrul căreia cultura religioasă ar trebui să ocupe un loc important, cu condiția ca și aceasta să fie făcută cu simț de răspundere, onest și complet, nu așa cum, astăzi, abia mai este permisă și este tratată cu inadmisibilă indiferență (ora de religie!?). În timpurile așa zis comuniste, se încerca crearea unui om nou, cu o anumită formă de conștiință care să genereze un anumit tip de gândire și de comportament. Toate programele naționale obligatorii, cele care vizau educația de toate tipurile (socială, sanitară, sportivă, economică etc), etica, morala și legislația erau unite în vederea obținerii deziderатului amintit. Pentru atingerea acestuia se alocau fonduri considerabile și se consuma foarte multă energie umană. Eu nu susțin că rezultatul final era unul bun, unul care să aducă plus valoare omului și societății, dar exista, pentru cei mulți, un țel, un viitor, o siguranță a zilei de mâine, un mod de a descătușa energiile acumulate datorită lipsurilor cotidiene. Munca era o obligație, nu un drept! Astăzi, toate aceste principii au fost aruncate în lada de gunoi a istoriei, dar (atenție!!) fără să se pună nimic în loc. Dacă BOR a inițiat ceva programe de îndrumare a tinerilor pentru a descoperi căile dreptății, imediat s-a venit cu bombardamente mediatice împotriva preoților și călugărilor creștini ortodocși. Interesant este că aceste bombe mediatice au fost lansate numai împotriva ortodoxiei. A devenit, oare, această formă religioasă, prin adevărurile pe care le propovăduiește, o forță extrem de incomodă? Dacă se dovedește că este așa (mai mult ca sigur!), pe cine incomodează puterea noastră dată de Dumnezeu în fiecare an prin flacăra ce apare de Paște în sfântul altar din Ierusalim? Nu uitați de martiri!

Gheorghe Mohor

Gânduri răzleţe

(Spicuiri din (ale mele) vechi zidiri)

În neîntrecuta-i creaţie literară, Eminescu a încorporat toate sentimentele universal umane, tradiţiile şi obiceiurile strămoşeşti, Cuvântul lui însemnând: istorie, religie, filozofie, sociologie, sentimente de iubire, de dor şi melancolie. În publicistica sa triumfă dreptatea şi adevărul, demnitatea şi obiectivitatea gazetarului atent la toate evenimentele social-politice ale epocii în care a trăit. În zilele noastre, s-ar referi la inechitatea socială, când unii îşi însuşesc salarii şi sporuri băneşti fără justificare, golind bugetul statului, *„când la ziua cea de mâne abia cuget-un sărac*", aşa cum se revolta la ziarul „Timpul”:

„Voi nu aveţi onoarea de a vă înşela, voi ştiţi foarte bine că serviciile ce le aduceţi societăţii nu fac doi bani, de vreme ce se soldează cu pagubă, şi cu toate acestea nu vi-i ruşine să vă creaţi pentru aceste pretinse servicii retribuţiuni nemaipomenit de mari. Tot ce luaţi voi în plus peste ceea ce fac în adevăr preţioasele voastre servicii se repărteşesc asupra locuitorilor ţării, cu atât se diminuează greutatea pâinii săracului şi de-aceea mizeria se urcă în oraşe şi la ţară, din cauză că pentru munca ce vă întreţine nu restituiţi niciun echivalent“.

*

În articolul *“O cercetare critică asupra poeziei române de la 1867*”, Maiorescu scotea în evidență diferențierea dintre poezie și proză: *“Prima condițiune pentru ca să existe o poezie în genere, fie epică, fie lirică, este să deștepte, prin cuvintele ei și prin imagini sensibile, fantezia auditoriului și tocmai prin aceasta poezia se deosebește de proză, ca un gen aparte. Prin urmare, un șir de cuvinte care nu cuprind alta decât noțiuni reci, abstracte, fără imaginație sensibilă, fie ele cât de bine rimate și împărțite în silabe ritmatice și strofe, nu sunt și nu pot fi poezie, ci rămân proză – o proză rimată”.*

Cât despre claritate, *„o condiţiune fără de care nu poate fi interes şi plăcere este ca, mai întâi de toate, poezia să fie înţeleasă, trebuie să vorbească în conştiinţa tuturor. Subiectul poeziilor, impresiunile lirice, pasiunile omeneşti, frumuseţea naturii sunt aceleaşi de când lumea, totdeauna variată este încorporarea lor în artă”.* Mentorul Junimist, respecta judecăţile de valoare, nu prejudecăţile demolatoare.

*

Pe lângă alte diplome şi medalii onorifice, artistului plastic Constantin Samoilă i s-a conferit Medalia de Onoare Creştin Ortodoxă a Arhiepiscopiei Argeşului şi Muscelului „SFÂNTUL NEAGOE VODĂ BASARAB", înmânându-i-se şi actul însoţitor (Diplomă de Recunoştinţă) de către Sfinţia Sa, Arhiepiscopul Argeşului şi Muscelului, Calinic Argeşeanul, *„Ca semn al preţuirii şi binecuvântării Noastre, pentru dragostea şi vrednicia arătate faţă de Biserica lui Hristos, plecând de la îndemnul Sfântului Aposol Pavel, care în epistola sa către Timotei ne spune: vrednic este lucrătorul de plata sa".*

Distinsul nostru contemporan este, într-adevăr, demn de toată lauda, arătându-şi vrednicia prin lucrările sale de metaloplastie, imortalizând Sfinţi şi Eroi ai credinţei şi ai pământului românesc, personalităţi istorice şi culturale, figuri voievodale, edificii spirituale etc., lucrări pe care le-a donat, cu deplină generozitate, diferitelor instituţii culturale argeşene. Toate atât de bine izbutite, încât să-i placă şi lui Dumnezeu. Constantin Samoilă face parte dintre acei artişti care, prin harul lor, aduc lumină în sufletele oamenilor, creând opere de artă de durata veşniciei. Pentru faptă, şi răsplată!

Vasile Ghițescu

ION C. HIRU - UMOR DOMNIȘAN
și nu numai

Lista cărților publicate de prozatorul ION C. HIRU este una dintre cele foarte bogate. Născut la 27 iulie 1942 în comuna Domnești, județul Argeș, ne-a părăsit de curând, la 21 decembrie 2020, în mod tragic, căzând victimă pandemiei cu COVID 19. Pierderea sa prematură s-a resimțit dureros în rândurile iubitorilor de literatură română. A fost redactor şef adjunct la revista de cultură **„Pietrele Doamnei",** editată de Fundația „Petre Ionescu - Muscel" încă din 2006. Debutul publicistic l-a făcut din vremea studenției (1963) în presa locală Argeș, continuând apoi neobosit în volume, dintre care amintim doar câteva mai importante din bogata listă: **„Domnești. Oameni de ieri și de azi",** coautor, Editura Rottarymond & Rotarexim, Râmnicu Vâlcea, 2004**; „O viață privită din balcon**", Editura Pro Editura, București, 2005;**„500 erori de exprimare**", coautor, idem, 2006; **„Limba noastră cea română"** (lucrare deosebită, două ediții, 2008); **„Așa le-a fost datul**", roman, Editura Tiparg, Pitești, 2011**; „Celebrități din negura uitării",** vol.I, vol.II, vol.III, 2010-2011; **„Neosteniți întru lumină"**(alte patru volume de proporții – 2013-2015); Apariții, enciclopedii:**„Personalități române și faptele lor, 1950- 2000**"; etc. etc.

S-a bucurat de referințe critice din partea unor personalități consacrate: Acad. Gheorghe Păun, Mihail Diaconescu, Dumitru Augustin Doman, Pavel Everac, Gheorghe Mencinicopschi, Radu Boroianu, Ion Datcu – Canada, Marin Ioniță și mulți alții.

În volumul sus-amintit **„Umor domnișan și nu numai"**, Editura Alfa, Iași 2016, Ion C. Hiru folosește termenul ***domnișan*** ca pe un regionalism, prin care se înțelege că este un locuitor al Domneștiului (forma literară fiind ***domneștean)***. Autorul pornește de la ideea că domnișanul are ceva în plus față de locuitorii întregii zone subcarpatice șerpuită de Râul Doamnei și anume umorul, simțul umorului, servit cu plăcere de localnici sau de către locuitorii comunelor învecinate. El face chiar o precizare cât se poate de clară: *„Străinul de Domnești trebuie să fie foarte atent de când intră în comună, la modul cum vorbește, cum se comportă.Un gest necontrolat, o mișcare deosebită a corpului, un defect în vorbire, un comportament ciudat, atrag după sine porecle cu care pleacă sau rămâne în Domnești."*

Într-adevăr, întâlnim în volum o gamă largă de porecle din care exemplificăm o parte dintre ele, spre deliciul cititorilor: Măgăreață, Bisiogel, Poșircă, Bostan, Cocoșel, Ozap, Terceu, Vărzan, Borjoagă, Sătănea, Fâță, Molea,

Banghiosu, Feştilă, Jogardea, Tâlv, Boacă, Papuc, Bălălău, ş.a.m.d.

Desigur, aceste porecle sau supranume se referă la obiceiuri, gesturi, deprinderi, preferințe, felul cum se îmbracă etc. Un personaj este poreclit chiar Mussolini...

Volumul este consistent şi la propriu şi la figurat, conține 455 de pagini, cuprinsul (sau „Tabla de materii"), are peste 80 de titluri, cu relatări din viața trăită, cu personaje cunoscute (de pildă ***„Succese amare și povestiri hazlii"* cu regizorul Dinischiotu**, de la Teatrul ,,Al. Davila*"* Piteşti; cu **Alfons Popescu *„Mare om, mare profesor, mare personalitate*",** iar la alte capitole întâlnim și un titlu mai puțin obișnuit, intitulat ***„Preambul la „corozivele"* lui Ion Creangă,** inspirat din „Amintiri de la „Junimea" din Iași", ale cunoscutului scriitor și publicist român G. Panu – 1908 – cu speranța că scurtele comentarii din acest preambul vor fi utile cititorului dornic de inedit, avizat, fără prejudecăți, interesat de lărgirea orizontului de cunoaștere umană, care ne duce cu gândul la „ **Decameronul"** lui G.Boccacio.

Prin acest volum Domneştiul va rămâne în eternitate, va purta cununa de glorie a unui ținut cu adevărat de legendă.

PR. PROF. DR.
Theodor Damian

Arta de a trăi

Desigur, cea mai mare artă este arta de a trăi, mai ales pentru că trăim alături de ceilalţi, că trebuie să trăim pentru ceilalţi; nu putem face abstracţie de caracterul ontologic relaţional al existenţei noastre. Sartre a spus că suntem condamnaţi la relaţie. Biserica însă ne descoperă vocaţia relaţiei şi curajul de a o trăi, de cele mai multe ori aceasta însemnând curajul de a înţelege şi de a ajuta.

Când Socrate definea filosofia ca fiind ştiinţa ce ne învaţă cum să murim, el de fapt se referea la ştiinţa de a trăi, căci murim după cum am trăit, la nivelul conştiinţei cu care intrăm în veşnicie. Nu este uşor să trăieşti activ, implicat şi în acelaşi timp în deplină armonie cu tine însuţi, cu semenii şi cu Dumnezeu.

Martin Luther King Jr. spunea frumos în acest sens că omul nu poate fi o oglindă în care mereu se vede pe sine, ci trebuie să fie o fereastră prin care îi vede pe ceilalţi şi prin care vede cerul.

Ca fiinţă liturgică, liturghia însemnând serviciu public, omul trebuie să devină liturg, slujitor, să se pună în serviciu public unde aproapele său îi devine sacrament mântuitor; astfel el îşi transformă dimensiunea laică a existenţei într-o dimensiune sacramentală. Numai aşa îl poate vedea pe celălalt în realitatea uneori dureroasă a vieţii şi poate interveni ca să facă din rană o lumină, cum zicea Van Gogh şi numai aşa lasă în urmă un exemplu viu şi neşters pentru ceilalţi, aşa cum implică proverbul japonez care zice: „Înaintea mea n-a fost niciun drum; în urma mea rămâne unul."

Şi desigur, acest fel de a fi, urmează a fi întemeiat pe smerenie totală, vorba unui alt aforism: „Să trăieşti în lume ca şi cum n-ai fi, dar lipsa ta să se simtă", sau cum spune proverbul popular cunoscut: „A fi mare nu-i mirare; a fi om e lucru mare."

Trăirea activă în prezent, *carpe diem,* trăirea clipei în care se ascunde veşnicia şi prin care putem câştiga veşnicia, aduce după sine o înţelegere superioară a darului vieţii, numită de Sf. Părinţi iluminare. Iată un exemplu:

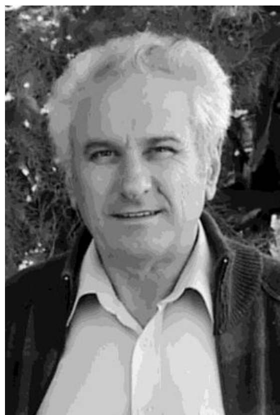
„Ucenicul îl întreabă:
- Unde să caut iluminarea?
- Aici, în răspunde Avva.
- Când se va întâmpla aceasta?
- Se întâmplă chiar acum.
- Atunci de ce nu simt nimic?
- Pentru că nu te uiţi.
-Ce trebuie să văd?
- Nimic. Doar uită-te.
- La ce?
- La orice-ţi cade sub priviri.
-Trebuie să privesc într-un fel special?
- Nu, uită-te în mod obişnuit.
-Dar nu mă uit deja în mod obişnuit?
-Nu.
- De ce nu?
- Pentru că a privi cere ca să fii aici. De cele mai multe ori tu eşti în altă parte."[1]

A fi aici şi a fi dincolo în acelaşi timp, a trăi clipa şi a urmări veşnicia indică trăirea simultană în real şi în ideal, adică realismul imanent şi realismul metafizic al vieţuirii creştine. Pelerinajul dintre real şi ideal cere curaj şi efort, căci zice Mântuitorul că „Împărăţia lui Dumnezeu se ia prin străduinţă şi cei ce se silesc pun mâna pe ea" (Matei 11, 12) şi desigur, cere perseverenţă, aşa cum îndeamnă Fericitul Augustin vorbind despre înaintarea doxologică spre Dumnezeu:

[1] Vezi Theodor Damian, *Implicaţiile spirituale ale teologiei icoanei,* Ed. a II-a, Ed. Arhiepiscopiei Tomisului, Constanța, 2017, p. 145.

Nicolae Branişte
Membru al L.S.R.-Argeș

Crăciunul

Lumini de sărbători se-aprind în cetini,
Neamuri se pregătesc de colindători,
Magia Crăciunului ne prinde-n fiori,
Amintind, că suntem fericiții creștini.

Steaua polară plutește pe ceruri,
Și-urmează firea, calea ei milenară,
La nașterea lui Iisus, magic coboară,
Odată cu fulgii de nea pe coclauri.

Atmosferă divină învăluie mulțimi,
Un brad împodobit împrăștie rășină,
Parfumul galaxiei în raze de lumină,
Strălucitoare, cu chip de heruvimi.

Crăciuni presărați pe meridianele lumii,
În sănii trase de reni revin la copilărie,
Colindători în ierni stropite de fantezie,
Să ne-amintească de podoabele vremii.

Povești din cărți ieșite iar, în stradă,
Cu chipuri și suflete din viața reală,
De sărbători poleite pentru paradă,
Amintind că-i Decembrie, luna regală.

La poartă ne bate, din nou Crăciunul,
Praznic sfânt dintr-un ceresc Cuvânt,
Cu salve de mulțumire inundă cătunul,
Duhul păcii să coboare peste Pământ.

78

Se ară-n suveică ogorul toamnei,
Pluguri răstoarnă brazdele tari,
Din nori n-a mai plouat pe alocuri,
Ape-au secat sub bărci de pescari.

Pe dealuri vântul ascultă manele,
Din podgorii, arome l-au amețit
În codrii ar intra după surcele,
Dar, foșnetul pădurii l-a vrăjit.

Frunze răzlețe de pe ramuri zboară,
Anii mei, unii buni, alții mai răi
Prin fața ochilor călători fără țară,
Amețiți de culorile în văpăi.

Gândurile-mi vin învelite-n rugină,
La toamne, cu anii fără rețineri
Neînțeleși, chiar cu-a lor paragină,
Cu frunze căzătoare de pe ramuri.

78 de toamne din viața mea,
Și tot atâtea primăveri cu Înviere,
Am prins de picior, să pot vedea
Lumina din geam cu mângâiere.

Iubire de neam

Neamul, strămoșii, mă obligă
Continuu să mestec în mămăligă,
Fire de mălai să presar mereu,
Atât, cât o vrea Dumnezeu.

Făclia să fie mereu aprinsă, vie
Neamul pomenit de liturghie,
De la Rovine, în haină domnească,
Veacuri, să nu-l risipească.

Văd chipuri plutitoare pe cer,
Privind la casele bătrânești,
Sprijinite-n colțuri de eter,
Ca-n univers bolta de astră.

Viața mă obligă, morții și viii
Cei ce-au rămas în veac, copiii
Zestrea bunilor ascunsă-n bordei,
S-o scoatem la lumina zilei.

Moşteniri, mintea și scrisul
Credința că ceru-i paradisul,
Vecia din crucile adânc înfipte,
Neamul românesc din cripte.

Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

O LUME CONSTRUITĂ CU TALENT

Despre cărțile **Christinei Bernadette Rousseau** s-au exprimat critici literari de primă mărime din literatura română, cum ar fi: acad. Eugen Simion, Cornel Ungureanu, Nicolae Dabija sau Marian Nencescu afirmând, cu maximă competență despre valoarea poeziilor scrise de această poetă. Dacă ar să ne luăm după fișa bio-bibliografică a autoarei, am putea să remarcăm o interesantă evoluție și în România dar și în Franța, ea publicând, fie bilingv, fie doar într-o singură limbă, cărți foarte bine primite. Din lista cărților publicate de Christine Bernadette Rousseau trebuie să remarcăm printre altele: Poema 'naltei domnișoare, Generalul sau o iarbă înălţată până la cer, Poeme din țara scaunului cu trei picioare, Să mergi călare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul și Templierii lucrurilor simple. Poate chiar așa cum trebuie să fie o biografie de poet cum este aceasta a Christinei Bernadette Rousseau, încărcată de mister și de ludic, de real și de ireal, de oarecare magie a existenței dar și a cuvântului. După un debut în revista Luceafărul în 1992, publică la editura Tipoart cartea Poema 'naltei domnișoare, cu un cuvânt înainte semnat de Eugen Simion. În afară de Eugen Simion s-au mai exprimat, în presă, Gheorghe Tomozei, D. R. Popescu, Al. Cistelecan, Mircea Bârsilă, Marian Drăghici, George Vulturescu, Radu Cange etc., cei care remarcă irealitatea peisajului liric în concordanță cu realitatea palpabilă. Poeta nu identifică realitatea cu ceea ce se vede și se lasă pipăit. Trimiterea poemelor la sfera în care: olarii, sobarii, zidarii, vânătorii, brutarii, cultivatorii de tutun se înscriu, cu multă fantezie în peisajul liric aproape halucinant și halucinatoriu. Nicolae Dabija vorbește în prefața însoțitoare a unei cărți despre „altfelul Poeziei, izvorât dintr-un efort de a lărgi zona cognoscibilului, o poartă către altceva...'' :*Tânăr,/ cu ochi ca măslina verde,/ cu vorba tunând a ploaie,/ pe spatele drept purtînd suportul de lemn/ cu geamuri în el, cu ne-geamuri./ O rază de soare/ atingea pieziș sticla/ dând vestea pe garduri,/ pe caldarâm,/ pe case…* Am citat din acest poem din deschiderea cărții Templierii lucrurilor simple pentru că mi se pare concludent modul cum știe să-și construiască peisajul liric și mai ales acel **altfel** poetic. Fie că se referă la Hoțul de buzunare, fie la Fochist, la Hamal sau la Croitoreasă toate aceste personaje reușesc să identifice limbajul poetic din universal liric propus drept program de exprimare, fiind *„ca un tremur și o bucurie,/ alunecând ca pe zăpezi eterne…*

Lumea pe care o construiește cu talent, Christine Bernadette Rousseau devine credibilă tocmai prin sinceritatea expozeului liric.

Emilian Marcu-Scriitor, critic literar; (articol apărut în revista U.S.R. „Convorbiri literare''-Iaşi)

CIZMAR

Pe rafturi,
scule curioase,
ace de argint vorbitor,
calapodul poleit cu lumina inimii lui
şi cu umbre.
Piei groase,
piei subţiri ca arama trasă-n foi,
o masă de croit,
foarfece grele
pentru mâini puternice,
clei,
tălpi,
cusătura de jur-împrejur...
Stângul,
apoi dreptul...
Cizmarul se oprea din lucrul său.
Pe fereastra mică
se vedea venind un anotimp.
Un alai plutitor...

SERVITOR

O faţă de lună
cu guler de dantelă
şi întotdeauna
o boare învăluindu-i
mâinile, pleoapele,
trupul întreg.
Trecea plutind
aducând pe tăvi de argint
ploi şi sori
cu gust de nopţi uşoare,
prin saloane,
pe holuri,
pe scări şi verande...

PĂSĂRAR

A fost odată un păsărar
plin de tăcere
în adâncul de nepătruns al pădurii.
Vrăbii, mierle, cinteze, gaiţe,
o barză, o gâscă sălbatică,
ajungeau până la el.
Păsărarul le aduna
ramuri, frunze, iarbă, lut,
aşteptând
în adâncul de nepătruns al pădurii.
Tăcerea lui
era ochiul acelei păduri.
A fost odată un păsărar
care învăţa de la păsări
venirea iernilor
privind cum se aşează lumina,
de-a lungul zilei,
în cuiburile rămase goale.
De-abia atunci păsărarul vorbea
despre păsări necunoscute,
cu păsări necunoscute...

TĂIETOR DE LEMNE

Cădeau plopii,
salcâmii,
şi brazii cădeau,
stejarii şi ulmii,
frasinii şi mestecenii...
Numai mireasma lor
nu se pierdea niciodată,
ea se risipea în ierburi
sau pe cărări de pădure,
în ape şi pietre,
căutând apoi copaci
în coaja şi trupul şi seva cărora să locuiască,
mai proaspătă, mai vie.
Mireasma amară,
foşnitoare,
luminoasă,
ademenea mereu
simţurile tânărului tăietor de lemne.
Iar tăietorul de lemne
era, pe rând,
frasin, ulm, mesteacăn, fag, stejar,
şi fără să ştie,
urmă a fiecăruia dintre ei.
Fără să ştie.

ŢESĂTOARE

Femeile
erau uneori cireşi sălbatici în floare,
izvoarele trecându-le pe sub priviri
le învăţa nesfârşitele curgeri
ale bucuriilor.
Baghete magice erau femeile ţesătoare,
baghete magice
împletind poveşti
niciodată sfârşite
pe albul de perlă al pânzei.

MINER

Furnicile îl ştiau.
Şi rândunelele.
Umbra lui era o lumină.
Fluturii îl urmăreau.
Cărbunele era pentru el
soare cu miros de noapte cu lună.
Minerul
avea pe buze mereu
gustul unor cuvinte aproape nerostite.

RUGA UNUI PREOT

Taie-mi, Doamne, cu subţirea frunză
lumina ochilor
ca un izvor abia născut.
Înjunghie-mă, Doamne,
cu tăişul apei.
Împlântă-mi în coaste cuţitul ceresc
până dincolo de ele,
până dincolo de munţii inimii mele,
acolo unde o câmpie albastră de păsări
te aşteaptă să sfinţeşti ierburile, fluturii...

CĂRUŢAŞ

Îşi lăsa caii noaptea
într-un crâng
cu zăpadă puţină,
un crâng ocolit de departe de sălcii rotitoare.
Caii nechezau,
băteau uşor din copite
şi mestecau coajă de salcie
aurindu-şi boturile
până spre sfârşitul nopţii.
Acel crâng, puţin la trup,
cu pământul lui iernatic
se pregătea
în fiecare zi,
pentru o nouă noapte cu cai.

RITUAL ASCUŢIT

Lilieci de răcoare,
umbre curate de ploi.
De sub cămaşă,
din teaca de piele,
o scoatere de cuţit.
O apă adâncă
a ţipat atunci.
Pământul a îngenunchiat pios.
Cuţitul a intrat
până la una din inimile lui.
Ploaia a început dintr-odată.

COŞAR

Fumuri subţiri de păianjen,
fumuri gri, negre, arămii, azurii,
fumuri muşcătoare,
fumuri voioase,
fumuri pălării,
fumuri ieşind ca din ochi de balaur,
fumuri care se contopesc cu întunericul.
Coşarul le ştia pe toate,
pentru că din inima lui plutitoare
plecau toate acestea
pe apele cerurilor.

Vasile Munteanu
Membru al L.S.R.-Argeș

O ZI LA CASA LUI DICKENS

(continuare din numărul anterior al revistei)

- Charles Dickens a locuit pe rând în mai multe locuri, dar numai această casă n-a fost demolată și a fost conservată și transformată în muzeu. La început, scriitorul a locuit într-o cameră, în cadrul Furnivals'Inn, împreună cu soția sa, fiind foarte fericit.

Dar, odată cu îmbunătățirea considerabilă a statutului social și a situației sale financiare, și-a putut permite o nouă casă, mai încăpătoare, aceasta fiind cea în care se află muzeul actual. Pentru aceasta el plătea 80 de lire pe an chirie. Aici era un mic – mare inconvenient, deoarece aici nu locuiau singuri, ci cu fratele său Fred și sora soției sale, Mary. Tot aici s-a născut și primul copil al lui Dickens, din cei zece.

Scriitor al secolului al XIX-lea, Charles Dickens a influențat întreaga literatură universală.
El a debutat cu romanul „Documentele postume ale clubului Picwick". Legat de acest nume, Picwick, mi-am adus aminte că și în medicină există un sindrom Picwick. Membrii clubului, după amiază, după ce beau și mâncau, îndestulându-se cu lichioruri și cafele, ațipeau și moțăiau prin fotolii, somnolenți, manifestând acest sindrom, când majoritatea cantității de sânge se ducea la stomac, lăsând creierul în hipoxie. Romanul a apărut în 1836.

Romanele sale au reprezentat un pionierat, majoritatea lor fiind publicate în seriale, devenind un model dominant în epoca victoriană. Foarte multe dintre lucrările sale continuă să aibă și astăzi diverse ecranizări.

Ca orice scriitor celebru, avea foarte mulți admiratori, dar și critici. Printre admiratorii săi care l-au aplaudat, se numără colegi de breaslă, ca: George Orwell, Lev Tolstoi, G. K. Chesterton și alții.

Printre critici se află scriitori celebri, ca: Oscar Wilde, Henry James, Virginia Woolf și alții.

Catalogul operelor sale, în special romanele, au fost criticate ca fiind lipsite de profunzime psihologică și de un sentimentalism exagerat. Însă mulți au apreciat realismul din operele lui Dickens,

stilul prozaic, comedia, majoritatea fiind caracterizate ca și critică acerbă a societății.

Romanele și personajele sale sunt simboluri de referință pentru întreaga literatură universală.

Unde se află astăzi casa muzeu, Dickens a locuit doi ani (1837-1839) și au fost ani fericiți, care i-au adus satisfacții majore atât din punct de vedere artistic, cât și pe plan familial. Tot aici a scris și romanele „Aventurile lui Oliver Twist,” „Nicolas Nickelby” și romanul istoric „Barnaby Rudge”.

Pe biroul personal, mă uitam cu atenție, se aflau coli albe de hârtie, coli de hârtie scrise, cărți, manuscrise, călimări de epocă pline cu cerneală, pene și alte instrumente de scris, care parcă îl așteptau pe marele scriitor, cu minunata și captivanta lui inspirație, să scrie un nou roman, plin de aventuri, pe care să nu-l mai putem lăsa din mână.

În 1839 Dickens părăsește această locuință și se mută la o altă reședință mult mai luxoasă, permițându-și de-acum mult mai multe din punct de vedere material.

Marele romancier s-a născut pe 7 februarie 1812, iar pe data de 2 aprilie 1836 se căsătorește cu Catherine Thomson Hogart. După luna de miere se va muta la Holborn.

Familia Dickens era descendentă din John Dickens, tatăl romancierului, care a fost funcționar la Royal Navy Pay Office și a avut 8 copii din căsnicia cu Elisabeth Barow.

Dintre cei 8 copii, Charles era al doilea.

Charles Dickens a decedat în anul 1870, la 58 de ani și este înmormântat la catedrala Westminster, alături de regii și prinții Angliei, de Isaac Newton, Thomas Hardy, Rudyard Kipling, David Livingstone, Laurence Olivier și alții. Cauza decesului se pare că a fost o hemoragie cerebrală.

Era la origine englez, de religie anglicană.

A fost un reputat scriitor, romancier, jurnalist, dramaturg, redactor, autor, critic social, încadrat în curentul literar numit realism.

Din cei 10 copii, două femei au devenit scriitoare de valoare în Marea Britanie, alt copil episcop, actori, ofițeri și polițiști.

Pentru un turist care ajunge la Londra ar fi o mare pierdere dacă nu și-ar face timp să viziteze și casa celebrului scriitor.

(va urma)

Ce limbă a vorbit Iisus?

Comentarii se mai fac, divagații fel de fel,
Mulți își dau cu presupusul, să vorbească despre EL.
Profesori și teologi ce Biblia comentează,
De la Cambridge, de la Oxford, nedumerire creează.

Dacă El era evreu? Și în ce limbă vorbea?
În ebraică desigur Netanyahu afirma.
Ba eu cred în aramaică, Papa Francisc susținea,
Răspândită-n Israel și-n toată Mesopotamia.

În Iran și în Irak, în Liban și Siria,
Și având o existență până azi și-n Turcia.
Pasaje din Biblie în aramaică au fost scrise,
Și în Noul Testament prin Evanghelii transmise.

În conversații Iisus aramaica folosea,
Folosea și ebraica atunci când se impunea.
Soldații romani din Imperiu foloseau limba latină,
În Israel în secolul întâi, limba greacă era puțină.

Utilizată-n comerț. Si alte limbi circulau.
Creştinism și Iudaism legături strânse aveau.
Istoricii totdeauna aveau păreri împărțite,
Atât despre existență cât de limbile vorbite.

Ebraica folosită de savanți și de scripturi,
În aramaică erau scrise ale sale învățături.
Evanghelii ne oferă limba ce Iisus vorbea,
Având educație aleasă, poate poliglot era.

O provincie romană, Iudeea reprezenta,
C-o zonă diversă, lingvistică, etnică era.
Pe alfabetul fenician aramaica se baza,
Ce de-a lungul timpului tot mereu evolua.

Cercetând în profunzime Orientul Apropiat,
Locul unde s-a născut Iisus este astăzi disputat.
S-a născut în Bethleem, cum evangheliștii susțin,
Menționat în Biblie, unde Matei, Luca revin.

S-a născut în Nazaret, Marcu ar fi afirmat,
O dilemă în Scripturi ce pe toți a bulversat.
Ambele au devenit cheie, prin locuri menționate,
Au vorbit ebraica, în Israel situate.

Drept Iudeea, Israelul este acuma definit,
Palestina de romani ținutul e denumit.
Și în trei zone distincte romanii îl împărțeau,
Samaria, Galileea și Iudeea, istoricii le aminteau.

În Bethleemul Iudeei aici Iisus s-a născut,
Toată viața cu părinții în Galileea a trăit.
Locuia în Nazareth și aramaica vorbea,
Era limba Lui maternă, provincia o folosea.

Nu era căsătorit și copii nu a avut,
Mama Fecioara Maria, tatăl Iosif un tâmplar recunoscut,
De etnie era evreu și adept la iudaism,
Fondator, figură centrală este astăzi în creștinism.

Un lider religios, un profet , predicator,
Un rabin, vindecător, Mesia, un profesor.
Este al doilea personaj în trinitatea creștină,
Nașterea, crucificarea, învierea o să vină.

Constantin Teodor Craifaleanu

Te-aştept, iubito,

Te-aştept, iubito, -n locul ştiut numai de noi,
Ferit de ochii lumii, ferit de vânt şi ploi,
Ferit de frig şi ceaţă, de viscol, de ninsori,
Ferit de răutate, de boală, de erori,
Ferit şi de privirea celor mai curioşi,
Scăldat doar de azurul ochilor tăi frumoşi.
Şi te aştept, iubito, să te țin strâns la piept,
Să fim tu prima sfântă, eu primul înţelept,
Să ne iubim în voie ca la-nceput de timp,
Când eram laolaltă cu zeii în Olimp,
Să nu ne pese dacă n-avem nici uşi, nici geam,
Tu să fii noua Eva, iar eu noul Adam,
Să ne iubim cu patos, să ne iubim cu foc,
Să ne iubim năvalnic în dulce-al nostru loc,
Să fim doar o fiinţă, să fim înlănţuiţi,
La fel ca înainte de-a fi din Rai goniţi.
Te-aştept, iubito, -n locul numai de noi ştiut,
Să ne iubim şi-acuma la fel ca la-nceput,
Și să te strâng în braţe cu patimă, cu dor,
Să ne dăm totul astăzi, la fel şi-n viitor,
Să ne iubim sălbatic, necontenit, intens,
Iar pasiunii noastre să-i dăm un singur sens:
De-a ne iubi de-a pururi în locul nostru sfânt,
Ferit de ochii lumii, ferit de ploi şi vânt,
Ferit de frig şi ceaţă, de viscol, de ninsori,
Adică, -n universul cu mii şi mii de sori!!!

Hai să uităm, iubito,

Hai să uităm, iubito, de clipele frumoase,
Când te ţineam în braţe şi tu mă sărutai,
Când eu îţi spuneam versuri de dragoste, duioase,
Iar tu romanţe triste, cu lacrimi îmi cântai!

Hai să uităm, iubito, de-acele nopţi albastre,
Când în bătaia Lunii, noi ne plimbam cuminţi
Şi-aveam Calea Lactee martor iubirii noastre,
Nu mai ştiam de lume, de şcoală, de părinţi!

Hai să uităm, iubito, de-acele jurăminte
Ce ne făceam aproape la fiecare pas,
Şoptite cu emoţii, din inimă, fierbinte,
Cu gene tremurânde şi cu iubire-n glas!

Hai să uităm, iubito, c-am fost pentru o vreme
Asemenea acelor ce sunt în Paradis,
Că de nimic pe lume nu aveam a ne teme,
Că am trăit o vrajă, că am trăit un vis!

Hai să uităm, iubito, c-a fost doar o poveste,
Deşi, nouă cu totul altceva ne-a părut!
Şi dacă azi nimica din ce-a fost nu mai este,
Hai să-ncercăm, iubito, s-o luăm de la-nceput!!!

Romanţa celor trei parale

Răcnind sălbatic
ca o fiară ce-a fost răpusă
pe-ntuneric,
ca falnicul erou Ahile
din legendarul vers homeric,
Apoi domol,
cum curge râul
în miez de vară pe câmpie,
Odihnitor,
ca ritmul iambic
ce însoţeşte-o poezie.
Şi iarăşi agitat,
ca marea
când e bătută de furtună,
şi iarăşi liniştit,
ca omul
plimbându-se sub clar de lună.

Aşa cântau pe vremuri hoţii
La întâlnirile anuale,
Aşa cântau pe vremuri hoţii
Romanţa celor trei parale:

Aveam odată trei parale
Şi eram foarte fericit,
Le ascunsesem în sandale
Unde nimeni n-ar fi ghicit.

Îmi făceam planuri minunate
Să le-nmulţesc în viitor,
Visam că voi avea palate
Şi că voi fi conducător,

Dar, cum dormeam doar pe sub poduri,
M-am trezit fără încălţări…
Am suferit, am plâns cu noduri
Şi am plecat spre alte zări,

Jurând, pe inimă c-o mână
Şi cu privirea înspre cer,

Doar pofta mea fie-mi stăpână,
Să iau ce vreau, fără să cer !

Şi-acum când mă opresc în cale
Pe lângă-un pod, îmi amintesc
C-aveam odată trei parale
Pe care încă le jelesc…

  Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Salt cuantic

Cristalinul privește în soare
Urcând prin oceanul pătruns
Prin gândul difuz ce transpare
Cu tot ce e jos și e sus.

Când briza gonește prin piele,
Mă văd pescăruș răsfățat,
Vechimea durerii ce piere
Mă 'nalță-n lumină glisat.

Ochi pe val ondulat de păreri,
Variabil matur spiralat,
Decodat în siliciul de ieri,
Conexat ca un tor spre alt salt.

Urcați pe creste

Ca ciocolata-s ochii la zăpadă,
Iar obrăjorii purpurii de gheață,
Ființă care-n pofta din amiază
Conduci prin draperii spre dimineață,
O întâlnire-n munte-i universul
Reverberând prin ceasuri muzicale.
Nu știu de unde vine împlinirea,
Dar viața m-a cuprins cu desfătare
Și tot ce cred e pururea solar,
Prin muguri noi se naște nemurire,
Vă tot aștept în ceasul secular,
Urcați pe creste și trăiți iubire !

Iubindu-se pe ei

M-am ascuns după brazii înzăpeziţi şi
am ştiut că sunt eu !
Respiram odată cu adevărul !
Căram greutatea zilei albe !
Scuturam praful sclipitor de pe nasul
unei galaxii îndepărtate !
Eram ca cei mulţi care susţin degetele de
la picioarele munţilor !
Când se-apleacă brazii, ascult bancurile
copiilor planetei !
Şi dacă bate vântul, înţeleg că şi ei au
concursuri de urcare spre fire energetice!
Pe voi vă percep ca pe nişte flori atât de
frumos colorate, încât aş rămâne
aşa...culcată de-a buşilea peste toate
timpurile!

Ce dragă-mi e planeta, ca şi vouă !
Dar, s-o creăm întreagă,
Din dragoste şi rouă,

Din albă fulgerare,
Lumină fecundată,
De-aici să-ntindem preţul
Iubirii care saltă !

Din graba unei zile
Pierdute să trăiască ,
Din tot ce surpă dorul
Ca oamenii să crească

Uniţi în armonie,
Descoperindu-şi vălul,
Iubindu-se pe ei,
Recunoscând misterul!

Când printre brazi lumina
Se vede-atât de clară,
Nimic nu ne opreşte
Să dăruim o ţară

Copiilor ce suntem,
Cu-ncredere în SINE!
Şi brazii sunători
Anunţă cât de bine

Ne este să renaştem
Puterea peste munţi!
Suntem speranţa trează
Şi credem în cei mulţi!

Alexandru Oprea

A sa aură divină

Bate vânt din Betleem,
veste bună s-a adus,
Cum că-n ieslea
zămislirii s-a născut
Sfântul Isus,
Chip de om din duh ceresc de la tatăl luminare,
Și din Maria fecioara s-a-ntrupat spre închinare.

Craii de cu zori aflară, dornici să-i ofere daruri,
Au pornit spre prunc în grabă , prin văzduh, purtați
de valuri,
Și conduși de o stea divină, la Bettleem au ajuns,
Oferind daruri gătite, și-nchinare lui Isus.

Dar Irod în tulburare, suveran, rege suprem
A dicsit ca să ucidă toți pruncii din Bettleem.
Doar Isus pruncul cu slavă din divinu-i paradis,
Cu-a lui aură de soare a rămas de neatins.

El, trimis să-ndrepte lumea, cu putere și har sfânt,
Să dea liniște, iubire „cum în cer și pe pământ”.
A urmat drumul Scripturii, umilință, încleștare,
Rânduite de la ceruri spre a nostră îndreptare.

Domnul cu ai săi apostoli și profeți cu minți senine,
Deslușesc mitul Scripturii, cartea cărților divine,
De la ea învățătură, pas cu pas a fost urmată,
Ce prin pilde și-nțelesuri ne arată calea dreaptă.

Scris a fost în sfânta carte cu mult har și adevăr,
Și-ngroparea și-nvierea, zborul magic sus la cer,
Și Golgota îndurării, lungul drum al istovirii,
Scrise au fost, și crucea rece, chinul greu al
răstignirii.

Spre a se-mplini Scriptura, va fi dreapta judecată.
De ai trăit în curăție, viață veșnică te-așteaptă!

Așteptând Zâna Zăpezii

În orașul de legendă ce-a fost scris în el să crești,
Blândă urbe basarabă cu nume sfânt de Pitești,
Cu-ai lui vulturi la hotare, oameni mari și dregători
Au lăsat spre nemurire nesecatele comori.

Peste iernile uitate chiar în vremuri de restriște,
Învățând ce-i unitatea și chiar oastea cum s-o miște,
Târgul vechi, azi secular, vizitat cândva de Vodă,
Ce i-a dăruit și-o moară și i-a închinat și-o odă.

Odă pentru nemurire, pace sfântă pe-acest loc
Unde s-a născut balada, laleaua și Zavaidoc,
În cultură nume sfinte strălucind ca mândrul soare,
Și-un Dobrin din sportul rege, prințul nostru din
Trivale.

Nu-i motiv de întristare când e iarnă piteșteană,
E ca darul de la ceruri - rânduială pământeană.
Anotimp de liniștire, așteptat cu mic, cu mare,
Un pastel frumos iernatic ca și parcul din Trivale

Ce-n pădurea argintie șerpuită de trei văi,
O zeiță-n alb se-arată și surâde prin zăvoi.
E o zână a zăpezii în imaculatu-i strai,
Revenită în Trivale, un mirific colț de rai.

Ca și îngerii din ceruri, zâna vălul își întinde
Peste parcul de visare și tot locul, cât cuprinde,
Cerne nori peste pădure, din văzduh ni se arată
Joaca fulgilor ce cântă o mirifică sonată.

Trăim clipa vremii noastre și visăm la bune vremi,
Fiindcă multe mai trecură și vor trece și-alte ierni.
În Trivale zburdă fulgii oglindiți pe luciul gheții,
Alb și negru-i echilibru, însă albu-i nimbul vieții.

Iată-un stol de porumbei pripășiți lâng-o băncuță,
Scormonind zăpada crudă, căutând poate-o sămânță.
Derdelușul e deliciul într-o lume de feerie,
N-ar ajunge cât e iarna - dulce ești, copilărie!

Un pastel rupt din poveste este raiul ce răsare
Din iubirea și mândria basarabelor izvoare.
Este vis și mângâiere, vers de-alint rostit în șoaptă,
Iernii ce-a deschis zăvorul în văzduh din marea-i
poartă.

Grota-i caldă și te-așteaptă cu-o friptură, un desert,
Poate mici, poate-o pastramă, poate-o cană de vin
fiert
Și privind de la fereastră cum dansează fulgii-n zbor,
Mai că-ți vine să lași totul și-ai mai vrea un vinișor.

Așadar, nu sta pe gânduri, parcul este-un colț de cer,
Vin’ să guști decorul feeric plin de farmec și mister!
Totu-i alb pe-ntreaga vale, peste pod și foișoare,
Romantism, decor iernatic în sclipiri de felinare.

Așteptăm! Poate-i aproape iarna asta s-o-ntâlnești,
Să te bucuri de-un respiro în decorul de povești.
Moș Crăciun bate la ușă, Anul Nou și Plugușorul,
Așteptăm Zâna Zăpezii să ne albească decorul.

Liliana Nanu

Membru al L.S.R.-Argeș

Rugă

Ninge, Doamne, peste omenire,
Infinituri albe, semn Ceresc,
Revarsă ninsori de izbăvire
Peste pământul drag, românesc.

Zăpada pură leacul să fie
Pentru dureri și neputință,
Ninsoarea albă, o terapie,
O vindecare de necredință.

Și ninge, Doamne, cu iertare,
Cu dezlegare și lumină,
Ne scoate din grea nepăsare
Prin ninsoarea pură, divină.

Păcatul din noi domolește,
Alungă ce nu-i de la Tine,
Ninge, Doamne, și viscolește
Cu binecuvântări depline.

Ninge, Prea Sfinte, cu bucurie,
Speranță, tot ce e de folos,
Iar iarna prea grea n-o să ne fie,
De-n inimă l-avem pe Cristos.

Nemulțumire

Când ești copil, mereu dorești
Timpul să treacă și să crești,
Nu-ți dai seama ce e bine,
Cam ce se-ntâmplă cu tine.

Uneori nu ești cuminte,
Și doar joacă ai în minte,
Mai greșești, primești mustrare,
Zici: „Lasă, mă fac eu mare!"

Ai crescut și vrei de toate,
Bani, mașină, chiar palate,
Carieră și renume,
Crezi c-ai tot timpul din lume.

Sfidat de viață tot mereu,
Muncești și le obții cu greu,
Câștigi ceva, pierzi sănătate,
Te simți un leu în libertate.

Dar timpul trece, ești bătrân,
Pe viață tu nu ești stăpân,
Ai casă, bani, ești renumit,
Mai înțelept ai devenit,

Dar leului i-au căzut dinții,
Pe sănătate dai arginții,
Ostenit, plin de tristețe,
Tânjești după tinerețe.

Și tot așa, nemulțumit,
Nici nu mai știi când ai trăit.

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Sus fruntea, Românie, vatră de eroi

În calendar creștin sunt mulți martiri,
Cei care-au fost la suflet mai curați
Și credincioși au fost unei meniri,
Ca și Iisus – slăviți și lăudați.

În calendar de anotimpuri, toamna
E cel ce logodește-ogor cu pita
Și-n care-și află vreun tomnatic doamna,
Iar vinul dulce vine cu ispita.

Dar, tot atunci, se-ntorc din munte turme
Spre baltă, ori în sate, la iernat,
Cu vânt și ploi călcându-le pe urme
Și-n codri, se pun lupii pe urlat.

Mai sunt și alte calendare, însă
Eu mă închin la unu – de istorie,
Când simt suflarea românească strânsă
Sub tricolor cu aburi calzi de glorie.

E un moment trăit de-o-ntreagă țară
Ce – prin botez – se cheamă România;

De 1 Decembrie, el aprinde, iară,
Pentru prezent și viitor, făclia,

Ce-a ars de veacuri, nu de ani sau luni,
O zi care-n trecut își are zorii;
Prin ea cinstim pe vajnicii străbuni
Care trăiesc în cronici și memorii.

Dintre eroi, mai limpede-am în minte
Un Mircea-Vodă, umbra de Rovine,
Însă, și jertfa lui Mihai, fierbinte
Memoria Unirii-n mine-o ține.

Un anotimp ne e istoria întreagă
Cu atâtea jertfe din același sânge,
Iar lutul mort cu viul scurs se strânge
În rădăcini ce timpul nu le frânge,

Căci, chiar de am trecut prin foc și sabie
(Pe aici, atâți dușmani făcându-și drum),
Românii n-au uitat de-o Basarabie
Și încă îi duc dorul și acum.

Cum n-au uitat Banatul și Ardealul,
La fel, felii de românesc pământ,
Mereu, acesta fost-a idealul:
O patrie, un steag și graiul sfânt.

De-aceea, azi, la clip-aniversară,
Deși în prag de iarnă (și război),
Rostim, ca și strămoșii-odinioară:
-Sus fruntea, Românie, vatră de eroi!

Port un nume și-i de sfânt

Orice om, venind pe lume,
Primește-o soartă și-un nume –
De-astea două nu mai scapă,
Până când ajunge-n groapă.

Eu – Ion am fost și sunt,
Cât voi păși pe pământ,
Cât voi simți sub picior
Iarba cu chemări de dor.

Nici savant, dar nici prea prost,
Mi-am făcut pe lume-un rost;
Fiind copil pornit de jos,
Muncii greu, dar cu folos.

Fui măceș, dar fui și pom,
Păstrând, în al meu atom,
Gena noastră milenară:
Om de treabă, nu o fiară.

Chiar și când am fost flămând,
Nu mi-a fulgerat prin gând
Să iau pâinea de la gură
Altuia. Un OM nu fură!

Os de rob sub nume sfânt,
Ion rămân și de cuvânt –
Un blazon de la botez,
Nume – steag și nume – crez.

De-a fost soare sau furtună,
Altă flamură mai bună,
N-a putut s-ademenească
Inima mea românească.

Prin bunici și prin copii,
Urmăm calea inimii,
Căci botezu-i legământ
Spus cu rugă și descânt.

Vasile, Ștefan și-Andrei,
De milenii vin, tustrei,
A împodobi frumos,
Ieslea pruncului Hristos,

Fiul Omului, Iisus
Rechemat în ceruri, Sus,
De prea Bunul Dumnezeu,
Să ne mântuie de Rău.

Până când în cer s-a dus,
A primit botez Iisus
Cu apă din râu Iordan,
De la prea smerit Ioan.

De atunci, primim în dar,
De la nași, din calendar,
Numele vreunui sfânt
Și ni-l scriu și pe mormânt.

Cât vedem și-om auzi,
Împărați vom fi – de-o zi,
Căci toți sfinții, neapărat,
Au coroană de-mpărat.

De aceea, la zi mare,
Să-l cinstim pe fiecare
C-un pahar curat de vin,
Zicând: „La Mulți Ani!”
(Amin)

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeș

REFUGIUL ÎN NATURĂ...

Dorința de evadare în necunoscut
Și contemplarea dulcelui sărut...
O neînțeleasă visare vagă
Refugiu în natură, în mireasma de fragă.
Oaza de liniște a iubirii,
Refugiul său în natură...
Se dezmiardă în claviatură
Și o cântă îngerii.
Refugiul în natură,
Al îndrăgostitului discret...
Iubirii îi cere procură,
Cum își iubește iubita, să rămână secret.
Să știe doar izvoarele,
Din iubire gemetele...
Să știe doar florile câmpului,
A iubitei suavitate a trupului.
Doar a vântului adiere,
În părul ei să-i fie mângâiere...
Doar raze de soare să o atingă
Și pe el astfel să îl distingă.
Doar lacrimile ploii să o scalde
Ea să rămână cu simțurile calde...
În ale nopții stele,
Cu el să trăiască toate clipele.
Să ne iubim pe firul ierbii moale,
Să ne îmbăiem în ale iubirii cascade...
De inhibiții sufletele să ne fie goale,
Iar inimile să ne stea în ale iubirii ambuscade.
De iubire să nu facem risipă,
Căci viața trece în pripă...
Să ne iubim pe a ei aripă,
Căci totul trece într-o clipă.

SPERANȚĂ ȘI RENAȘTERE...

Trăiesc într-un decor cenușiu,
De când de tine, iubite, nimic nu mai știu...
Inima-mi e răzvrătită,
De uitarea ta răvășită.
Tu, iubite ești al meu refugiu,
Îmi ești și leac și giulgiu...
Fără tine, simt chemări nelămurite,
În vâltoarea iubirii și ale ei spirite.
Suavitatea existenței și pasiunea,
Dincolo de conștiință și cunoaștere...
Tot ce mi-au rămas sunt credința și rugăciunea,
Doar ele îmi aduc speranță și renaștere.
Te aștept în a inimii grădină,
Pe ritmuri de vioară în surdină...
Să asculți ecoul sufletului meu,
Cum se zbate pentru a sta lângă al tău.
Te aștept în a sufletului meu insulă,
Cu măiestrie să mă pictezi cu a ta iubire și pensulă...
Fără tine sunt într-o totală inadaptare
Și de tine, iubite, într-o continuă căutare.
Tu ești a busolei reflectare,
Tu aduci în a mea inimă, a iubirii intersectare...
Tu ești pentru sufletul meu a iubirii inițiere,
Doar cu tine am cunoscut a liniștii grațiere.
Tu ești templul sufletului meu,
Unde cu iubire și rugăciune, mă închin mereu...
Tu ești a mea renaștere și speranță,
Doar tu îmi oferi a iubirii siguranță.
Chiar dacă vii și pleci,
În sufletu-mi, plin de ale tale poteci...
Chiar dacă pleci și vii
Doar cu tine, toate simțurile îmi sunt vii.

NINGE CU SPERANȚA IUBIRII...

Va ninge în suflet,
Cu speranța iubirii...
Atunci de sub gheață
Vor zâmbi trandafirii.
Va ninge încet, încet
Cu a iubirii strălucire...
Va lua sfârșit fiecare bocet
Și se va termina a călătoriei rătăcire.
Va ninge în inimă,
Doar cu iubire...
Acum e rândul ei la fericire
A luat sfârșit fiecare lacrimă.
Va ninge cu al iubirii zâmbet,
În inimă și în suflet...
Vor răsări ale iubirii flori,
Se vor sfârși al lacrimilor nori.
Va ninge cu al iubirii parfum
Și toate rănile se vor face scrum...
Îngerii zăpezii ne sunt alături,
Ei vindecă ale sufletului fisuri.
Va ninge cu îmbrățișări
Profunde și calde...
Cu simțuri înalte
Și cele mai frumoase urmări.

Traian Tăbârcea
Membru al L.S.R.-Argeș

TE ROG !

Nu-mi trage mîna de sub tîmplă,
Abia m-am aşezat pe ea,
Să simt cum viaţa se întîmplă
Să mi te dea, să fii a mea.

Mai lasă-mă să-ţi simt căldura
Şi universul din privire,
Să îţi strivesc sub buze gura
Pictată suav cu iubire.

Să simt cum vîntu-ţi suflă părul
Purtîndu-l, valuri, peste viaţă,
Cum Eva mai pîndeşte mărul,
Să-l fure, dis de dimineaţă.

Să-ţi rup din gene nemurirea
Şi din pupile nesfîrşit,
Să-ţi simt ţîşnind din ochi iubirea,
Căci m-ai iubit, şi te-am iubit.

Pe nasu-ţi cîrn să-mi plimb speranţe,
Să te miros ca pe un vis,
Au fost atîtea uşi şi clanţe
Ce-au ruginit şi s-au închis.

Pe gît îţi pun şirag de gînduri
Lucind sub lună, ca un vis,
Şi gînduri le trăiesc în rînduri,
Rătăcitor ca-ntr-un abis.

Nu-ţi strînge bluza peste sîni,
Şi nu-i feri cu sfiiciuni,
Ţi-i lasă liberi peste lumi
Splendoarea 'ntregii goliciuni.

Mă lasă să-i mai simt în palme,
Să-i simt pe piept zvîcnind speriaţi,
Să îi feresc, să nu se sfarme
În sfîrcuri mici, îngemănaţi.

Pe pîntec lasă-mă să dorm
Şi să visez la cîmp şi flori,
Şi împlinit de-atîta somn,
Să mă trezesc pe el, în zori.

Să-ţi strîng în coapse lan de grîu,
Sub unduiri lucii de ape,
Să te cuprind pe după brîu
Şi să te trag cît mai aproape.

Picioare lungi să-ncolăceşti
Pe după mine, ca-ntr-un vis,
Şi-n turle mii, bisericeşti
Să ne-aruncăm ca într-un vis.

Să te sfărîm în mii de tu,
În mii de eu să mă mai rup,
Prinşi veşnic între da şi nu
Să devenim un singur trup.

Să urcăm pe vîrf de munte,
Să ne prăbuşim sub val,
Să ne alintăm cu şoapte,
Să fim vieţii noastre mal.

De-aceea te mai rog odată,
Nu-mi trage mîna de sub cap
Şi dăruieşte-mi-te toată
Să simt, în suflet, că te-ncap.

Şi-o să dormim adînc, profund,
În liniştea ce-am aşteptat,
Cu vis, speranţă şi cu gînd,
Spre tine veşnic îndreptat.

Cu capul pus pe mîna-ţi dor,
Cu ochii scufundaţi în tine,
Să nu ştiu de trăiesc sau mor,
De-atîta bine.

Marian Teodor Popescu

Membru al L.S.R.-
Argeș

A câta oară?

Azi te iubesc nebun, a câta oară,
În felul meu tăcut şi bun.
Dar oare, poate într-o vară,
Aş fi în stare să ţi-o spun?

Eu pot acum, cu drag, în lacrimi,
Să-ţi dau Potirul meu de dor
Şi de IUBIRE, fără patimi,
Sub bolt-albastră, la pridvor.

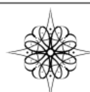
Eram copii când am zărit
Doi ochi căprui şi o vioară.
Şi Sufletu-mi ar fi sărit
Nebun, în clocote, afară!

Şi Sufletul, mereu suav,
Îţi tresălta vioi, şăgalnic.
Modest şi sincer, trist şi grav
În verbul tău, versul e tainic!

Eu am simţit şi am spus fin
Că viaţa ta e o vioară.
Pe strune dulci, El, Arcuş lin
Recheamă Suflete de-afară!

Aş fi dorit ca în Destin
Să-mi fii pereche într-o Viaţă!
Te-am căutat cu dor şi chin
Şi cu Speranţa, cât o aţă!

Dar azi, acum, te-am regăsit
Mai caldă-n vremile de gheaţă.
Eu Teiubescul ţi-am şoptit:
-Comoara mea, e dimineaţă!

Constantin Samoilă

STEAUA MEA

Atunci, doar lacrimi nesecate
În sufletu-mi mi-au picurat
Şi din furtuni nenumărate
Viaţa mea a tremurat.

Atunci, stăteau vârtejuri grele
Să îmi răpună-orice cuvânt
Treceam fără de griji prin ele
Şi-aproape izbucneam în cânt

Un suflet tânăr mă străbate
Şi mă îndeamnă către cer
Din suferinţi abia-ndurate
Mi-am făurit armuri de fier

O, steaua mea cea depărtată,
Aş vrea să mă înalţ la tine
Dar lumea ta e sus, prea sus
Şi-n noaptea umbrelor haine
Rămân cu dorul meu nespus

Şi totuşi simt cum mă străbate
O rază din puterea-ţi lină
E-o luptă grea cu visurile toate
Să-mi stingă visul de lumină

Acum, când stau vârtejuri grele
Ca să-mi răpună-orice cuvânt
Încerc să trec cam greu prin ele
Şi-aproape izbucnesc în cânt

Eu sunt un vis, dar teamă n-am
De vânt, de unda răzvrătită
Cât timp te văd deasupra lumii
Lucind eternă, liniştită

O, steaua mea, alungă norii
Să-ţi sorb clipirile senine
Să trec prin furia vâltorii
Cu ochii ţintă către tine

Dar când te pierzi întunecată
Apune trist a mea scânteie
Cu raza ta mă nasc deodată
Cu dânsa viaţa mi se-încheie.

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș

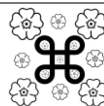

Fulg de soare

Ușor ca un fulg
Zburând printre nori
Cu nectar din licoare de flori
Te-mpaci, te numesc demiurg!
Soare
Să iubești,
Să iei viața așa cum e
Putere cât cuprinde,
Puritate peste tot!
Celula surâde
De culoare din soare.
Frumusețea perfecțiunii lui
" Ești perfect, așa! Cum ești! "
Armonie deplină în vene, în emisfere
O adevarată liniște și pace,
Surâsuri de plăcere!
Raza mi te-atinge
Tril de păsărică,
Iubirea comunică!
Continuu convinge
Soarele în paradis,
Stindardul ridică!
Ștafeta e sus de tot,
Pe culme de om nou, trăitor
Hop-hop, știe că "mereu pot"
Cu fulgușorul de soare,
Pe nor, deasupra în zbor!
Mulțumesc, suflete, muza mea!
E felul meu de-a-ți mulțumi continuu,
Drag fulg de soare transformat în nea!

Moş Crăciun

Moşul e plecat,
Renii a-nhămat,
Spiridușii s-au pornit,
Cadouri au pregătit,
Brăduţi au împodobit,
Magie de Crăciun,
Suflete, eşti cel mai bun,
Trăieşti ancestral,
Maxim vibraţional,
Energie vie,
Trăire ca o feerie.
Creăm, inspirăm,
Diamante cristaline formăm.

Dorina Mihai-Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

BĂDIŢĂ MIHAI
O, Doamne , lumea asta-i încâlcită,
Ca un război o mână spre păcat,
Arvuna dată de om nerodirii,
Prin părăsirea Crucii de salvat!

Şi, tu, băditţă drag, trăieşti în astă lume,
Dar pe măsura-i, tu iubire-ai dat,
De acceea, pentru noi tu sameni izbăvire,
Prin tine, Domnul mare dar ne-a dat !

Privesc la ochii tăi cei mângâioşi,
Unor dureri ce Domnul Însuşi le încearcă,
Şi mă întreb: Farmecul lor umbros,
Ce lumini n-ar dori să îl dezmierde ?

Cu tine aflu de minunea dumnezeie,
A darului de Sus, ce la toţi ni-i dat,
Ca să urzim pe lumea pierzătoare
Troiţă sfântă adevărului adevărat !

Băditţă Mihai, ai miresme de Rai,
Şi ochi de poet, şi gene de crai !
Băditţă Mihai, de când tu iubeşti ?
Şi oare pe cât ne vei fi astfel dat ?

Băditţă Mihai, pe cine doreşti
Să-ţi poarte coroana de paşnic ascet?
Când astfel iubind şi astfel trăind,
Doar cerurilor sameni bărbat ?

Băditţă Mihai, câte gânduri mai ai,
Să zboare în zbor lin către noi ?
Căci cum te vedem, de dor învârstat,
Ai patină scumpă, ca dulcii eroi !

Băditţă Mihai, eşti de-abia un bărbat,
În floarea vieţii, adus ca un sol,
Să ne vorbeşti ca un alb cruciat,
De marea-I minune a iubirii de noi !

Băditţă Mihai, eşti în lupte-ncercat,
Şi-uşor îţi e pasul între noi,
Dar mă întreb , cui eşti bărbat,

Oare doară iubirii în doi ?

Băditţă Mihai, eşti o lume de flori,
De vers, de vis, de fior, de slovă, de gând...
Dar drumul tău de-aice - nsemnat,
Căruia Sfânt rămâne de-a pururi dator ?

Băditţă Mihai, cui eşti prunc în dorinţe ?
În fapte, în scris şi în orice nevoinţe ?'
Or Tatălui, Maicii şi Sfântului Fiu ?
Pot oare întru Trinitate a-ţi fi chiar şi eu ?

Băditţă Mihai, timpul îşi scutură floarea,
Eu te-am iubit, ţi-am înţeles valoarea,
Ca de un cântec vechi de iubire mă ţin,
O, Doamne, dă să-i fiu tovarăşă de duh creştin !

Băditţă Mihai, pe drum m-ai întâlnit,
Iar drumul e cu dorul drumuit ...
Fie în veci iubirea-ţi să-nconjoare
Drumu-ţi de Sus drumuit cu ardoare !

Băditţă Mihai, te găsesc înţelept,
Iar cu tine, cred, apuc drumul cel drept,
Însă, aşa fiind, caldă însoţitoare,
Mă întreb ce dar lipseşte din poezioare ?

Băditţă Mihai, îţi dărui o iubire de-nceput,
Pe braţul lumii, de sfârşituri îngrozit !
Băditţă Mihai, de pot gându-mi s-ascult,
Te voi iubi de-nceput, fie chiar şi mai mult !

Băditţă Mihai, iarnă e doar pe pământ,
Iar tu-mi dăruieşti doar primăveri de gând,
Dacă rândul îl ţin, pururi rămâne-voi soaţă,
Cu zăpezi pe gând, dar cu soare în casă !

Băditţă Mihai, timpul nu-şi leapădă crugul,
Pe frunze de regret, ard din iubire ca rugul,
Dar pururi aş vrea a-ţi rămâne ploaie binecuvântată,
Ce doar în fapt de dimineţi lumii-n iubire se-arată !

Băditţă Mihai, gherghef îmi este inima toată,
Pe ea aş broda toată iubirea-mi ţie dată,
De vremea din caier frumosul şi-adună,
Pe noi doi ea va vrea a ne şti împreună !

Soţia ta iubitoare, Dorina Mihai Moise

Mihai Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

LACRIMA

În lacrimă se adună toată durerea,
Ea curăţă sufletul cu toată puterea,
Curgerea ei se înalţă la Domnul din Cer,
Toţi cei ce se pocăiesc în veci nu pier !

Dacă n-ar fi fost lacrima din ochi,
Nimic nu se ştergea, totul rămânea vechi,
Întru ea regăsim puritatea sufletului,
Fără de care nu putem vedea sublimul Cerului!

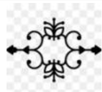
Lacrima izvorăşte la necaz şi bucurie,
Drumul ei ne îndreaptă către veşnicie,
Ea brăzdează ale obrazului vârste,
Înţelepciunea o găseşti pe drumuri înguste !

Dacă Sfântul Ioan nu ne dădea pocăinţa,
Oare cum mai puteam noi aduce biruinţa
Împotriva unui rău care nu se fereşte
Să nimicească şi să ucidă mişeleşte!

În lacrimă se vede al ochiului cristalin,
E apa viţei de vie după care se face vin,
Din care toţi ne-mpărtăşim şi ne curăţim,
E voia Domnului ca-n cer cu El să dăinuim!

Măicuţa Domnului varsă lacrimi pentru noi,
Raiul să-l dobândim la Judecata de Apoi
Fecioara ţine lumea păcătoasă întru fiinţă,
Căci Preasfintei îi sunt toate cu putinţă!

Mântuitorul a plâns înainte de Patimi,
Noi ne regăsim în El printre lacrimi,
A întins mâna Sfântului Petru pe mare,
Şi astfel noi vedem a Treimii zare !

Marina Pantazi

Decembrie

E ger si au înghețat
copacii
Acoperiţi de fluturi reci
Şi zilele ce trec sunt mai
scurte
La gura sobei, să ascultăm povești
Iar nopțile lungi sunt prilej de iubire
Cu cei dragi sa depeni amintiri
Chiar de nu mai sunt iernile de altă dată
Decembrie ne bate la fereastră
Cu zâmbete de oameni dragi așezați la masă.
Mi-e dor de mirosul de cozonac
Pregătit de bunica cu drag
Îi mai simt și acum aroma
Combinată cu cetina bradului împodobit.
E decembrie, rup filele din calendar
A mai trecut încă un an.

Aritina-Mihaela Ionescu

NIHIL SINE DEO

Ești prezent în toate
Cele ce râd în soare,
Cele ce străbat
Adâncurile mării.
În omul
Pe care Tu
L-ai creat
Ca încununare
A CREAȚIEI TALE!
Nimic nu mișcă
În Cer și pe Pământ
Fără voia și
Încuviințarea Ta.
Nimic nu există
Fără TINE!

NIHIL SINE DEO!

Gelu Ungureanu

„Fiți ascultători”

NE COMPLĂCEM

Ne complăcem–
rămânem în domnia aparenței,
imensității,
netulburați de-ntinsa plictiseală.
Liniştea din turn se resoarbe
ştergându-i strălucirea;
vom înălța drapel – o slavă
zdrențuită.
Slăbiciunile ireparabile
ne-au potolit înflăcărarea.
Ne recreăm,
aruncându-ne priviri îngăduitoare –
ne-mpreunăm extremitățile:
iată, beneficiem în sfârșit de comoditatea
unei noi alegeri.

NEASEMUITE TREPTE

Neasemuite trepte ce urcă.
Ne așteaptă un snop de frumuseți,
dar și o poveste captivă-n amurg:
o strălucire supărătoare (înfricoșată
din pricina unei dojeni),
ce pâlpâie ca o făclie, vestind o
mare *sărbătoare*.

CU UN DEVOTAMENT CIUDAT

Cu un devotament ciudat
ne proclamăm rodnicia trăirii.
Voluptatea râvnită peste temeri
umple amfore
cu false giuvaieruri;
mai agățăm de slava greu
răscumpărată, din cârlionții
tinereții,
și-avem tot timpul pregătită
o mână
și-o sabie în mintea răzvrătită.

OASE PIERDUTE

În final vom înțelege și accepta
cu siguranță
dominația numerelor;
un scop al noțiunii în sine:
nuditatea ce se joacă
de-a lungul trupului, numărând
de la 270 până la 206 oase.

DESPRE TĂCERE

Oricum, tăcerea nu va răbda
prea mult;
amorțită, își leagănă durerea
pe spinare
cu o strădanie bolnăvicioasă.
Caută să ascundă patima
încărunțită,
care pică din destinul vulgar –
presupusa frenezie
a plăcerii,
pierzându-și încet, încet
înțelesul printre gânduri.

Maria Giurgiu

Membru al L.S.R.-Argeș

EVADARE DIN
CAPCANA IERNII

Mă amăgisem că m-a devorat iarna
și visele moarte
dormeau îngropate în calota gheții
până când... o pală de vifor
a sfărâmat capcana
cu o săgeată înmuiată
în otrava incandescentă a iubirii.
Din închisoarea iernii
visele trezite au evadat oarbe
hipnotizate de o vrajă.
- Se loveau bezmetice
de stele înghețate ale nopții
și de tăcerile albe,
cădeau julindu-și genunchii și aripile,
se ridicau bâjbâind înfometate
și întindeau mâinile înghețate
după meteorul iubirii fierbinte...

Trecea în zbor, pe aproape
Moș Crăciun
și le-a cules între palme,
le-a ambalat
într-un fuior cu fir de azur, binecuvântat
Apoi le-a depus sub bradul tău singuratic

- Mă amăgisem că m-a devorat iarna
până când... săgeata iubirii
m-a liberat din capcana înghețată!
Dorul tău rătăcitor m-a găsit,
și-a aprins focul în calea iernii.

Nae Stancu

Povață

Ca să rămâi în ochii soației, domn,
Bănuit, c-ai fost la o muiere…
Nu cumva să bolborosești în somn;
Că „paserea pré à ei limbă piere’’.

Reversul medaliei

Am lipsit de-acas’ o săptămână
Ca să-mi menajez, soața iubită…
Acum știu, că orice faptă bună,
Va fi aspru pedepsită.

Revelație

Așa a fost și-o să tot fie:
Dragostea e boală grea!
Ea numai prin căsătorie,
Se poate vindeca.

Fățărnicie

Omu-n structura sa-i un fariseu
Și-i de compătimit, saracu’;
Căci crede-n Dumnezeu
Doar când dă de dracu’!

Mihaela Bujor

Liniște

M-am eliberat de tot ce mi-a împovărat liniștea
Și am urcat cât mai sus, până ce o stea
M-a primit în trupul ei de lumină
Și-am rămas la ea preț de o clipă divină.
Când au răsărit zorile am coborât pe-o secundă
Din viața unui flutur ce încerca să pătrundă
În mirosul unui alb trandafir.

Melodia cântată de harpa unui crin

Pentru că iubesc, mi-a-nmugurit în talpă
Un crin care îmi cântă la harpă
O melodie ce curge atât de lin
Spre trupul meu ca de mălin,
Se rotește pe mijlocul meu ca un refren
Într-un brâu de zorele înflorite-n eden,
Se urcă-ncet până la sâni,
Doi maci roșii în ochii păgâni,
Se încolăcește în jurul grumazului, apoi,
Ca un mărgean de lăcrămioare-n straie noi.
Pe gură-mi se așază ca pe-o fragă dulce,
Se duce pe ochii-mi de stele să se culce,
În timp ce nările respiră aerul cel mai divin.
Sunt atât de vie-n melodia cântată
De harpa unui crin!!!

Drumul din stele către alte vieți

Când un dor albastru îmi curge prin vene,
Amestecându-se în sângele meu atât de cuminte,
Când privirea lui mi se agață de gene,
Parcă-s fermecată, făr' de cele sfinte.
Tot cerul se joacă în părul meu verde,
Pe buze port roua unei dimineți,
Privirea mi-e oarbă, nimic nu mai vede,
Doar drumul din stele către alte vieți.
Mi-e trupul ușor, poate nici nu-l am,
Parcă l-a sorbit dorul de safir,
Inima îmi este mugur pe-al lui ram,
Purtat spre lumină de un cald zefir.

De cerescul tău sânge m-am îndrăgostit

În locul în care pământul și cerul își dau un sărut,
Acolo, întâia oară te-am văzut
Când priveam pe fereastră copacii din deal...
Printre ei erai tu, un contur ireal
Și ai simțit cum te urmăream insistent...
De tot în jurul tău absent
Ți-ai întins brațele, două gânduri albastre
Și m-ai adus în lumea ta, de liniști măiastre.
Mi-e bine în sufletul tău, fantasmaticul meu iubit,
De cerescul tău sânge m-am îndrăgostit,
Între două lumi, e frumoasă trăirea mea
Și tu mă ții strâns, știi c-aș muri de-aș cădea.

Victor Panduru

Membru al L.S.R.-Argeș

RĂZBUNAREA ACHINGIILOR

Fragment din romanul istoric BAȘTINA

În copilăria lui din sat, totul a fost acătării până-ntr-o zi când în curtea conacului a apărut călare șleahta de achingii turci, ageamii rău la bunăcuviință, conduși de un satârgi-bașă năpârstoc, care, de cum s-a arătat, a dat-o în poruncire mârâită, scrășnind să iasă la vedere polcovnicul și, pus pe dat perdaf, a început prăpăstios, rânjind batjocoritor, să spună că a venit vremea să-l încobilițeze, dar păstra taina despre ce era vorba. Mitocan, plin de ifose, râdea pițigăiat, în vreme ce Ianache, dar mai ales mama se sfărâmau în așteptare împotmolită.

Când a apărut, polcovnicul, ghicind năpasta care se apropia, nădușea vlăguit și de cum turcul a început să spună cu țârâita printre dinți, dar fără ocolișuri, că trebuie să plătească pentru hăituirea achingiilor mulți ani, sfârșite de multe ori cu trimiteri la ocnă sau spânzurare, fără să facă ceva împotrivă, tatăl lui abia a mai putut să-ntrebe cu voce frământată, de parcă-l muncea o vinovăție nemărturisită, ce soartă are familia. Năpârstocul, care-și învârtea armăsarul ca un titirez zgubilitic rău, i-a strigat că l-a ginit, să lase părțăiala. Nimeni din ai lui nu va fi priponit, mai ales boierul păstrămit de bătrânețe; neputința s-o păstreze doar pentru el, că e una meritată cu vârf și-ndesat, după ce atât de lungă vreme le-a pricinuit năpaste grele, fără să țină seama că ei sunt ostași turci în slujba Stambulului

nesimbriați și pentru asta din partea sultanilor, de când se știe au slobozenie la jafuri.

Cu pocnete de pistoale, dând scări din pinteni suiți în șeile cu oblânc înalt, în curtea conacului au vălurit iute călări tot mai mulți achingii, abia ținându-și din zăbale și căpețele caii fornăiți, prinși de duhoare și, după ce s-au pus de ascultare cu supușenie a poruncilor satârgi-bașei, frământați de grabă au început să strige că-l vor pe polcovnic legat de coada armăsarului tocmai pregătit pentru asta, de așteptare neavând prea mult chef, atâta timp cât din conac erau multe bune de jefuit.

Jalea sfâșiată a mamei, gemetele sugrumate ale bunicului și plânsul lui speriat groaznic le-au înghețat ca trăsnite, când armăsarul speriat a-nceput să-l târască pe polcovnic prin țărâna grunțuroasă a batogelii curții luând-o pe lunca din față ca prins de streche. Neputincioși să oprească hadâmbul, dar și năvala achingiilor în magazii, jitnițe, gârlici, pivniță, cotețe, cu mersul picioarelor șubrede au luat-o pe urmele târâșului, arătat chinuitor de sânge și bucăți de carne până hăt departe și, cum n-au putut aduna nimic de pus într-un coșciug, pe drum de blestem s-au întors la conac, să intre ei de vii într-o înmormântare fără pământ.**(Va urma)**

Silvia Giurgiu

Membru al L.S.R.-Argeș

Decembrie

Coboară decembrie din slove cernite,
Pe umeri își poartă eroic istoria,
Popoarele lumii zidesc istovite,
În grote de ceară, bolnavă memoria.

La cumpăna vremii decad generații,
Cu mâini amputate și ochii legați,
Călușul în gură ni-l pun împărații,
De Neacceptare suntem vinovați!

Decembrie ascunde Unirea în inimi,
De focul minciunii să scape nearsă,
Cu ace multiple, străpunși Heruvimii,
Pe creștet înalță Planeta Albastră.

Le picură sânge din șoaptele amare,
Pe cer Libertatea e azi răstignită,
Lumina-necată în grea dezbinare,
Invocă speranța în veci risipită.

Ascultă, cum plânge decembrie,
Din toamna trecută prin boală!
Străbunii se roagă-n Vecernie,
Din munte Zalmoxe coboară.

Unirea în Horă se prinde,
De mână cu a ţării durere,
Românul planeta cuprinde,
Strângând-o la piept cu putere.

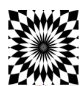

Pușa Chiriță

Dăruiește

Dăruiește-le oamenilor variantele lor cele mai bune, practic înapoiază-i pe ei, lor înșiși. Cum? Vezi tot ce au mai bun în ei și apoi spune-le, arată-le, fă-i să creadă că sunt varianta optimă a lor. Ia-i unul câte unul, nu-i alege, dedică-le timp din viață și îi vei observa cum îți fericesc viața, apoi fii-le recunoscătoare ! Fă ceea ce ai spus că vei face, înainte să faci orice altceva! Când lumea îți spune: Renunță!, Dumnezeu îți va șopti: Fă-o din nou! Gândește la adresa omului din fața ta exact așa cum ai vrea ca el să gândească vreodată despre tine. Dacă faci ce face toată lumea, vei avea ce are toată lumea…. Să te întâlnești cu tine este fabulos, la fel precum atunci când te vezi pe tine într-un fel anume, nădăjduitor. Indubitabil, omul înregistrează și eșecul de a nu se cunoaște pe sine. Cu cât gândesc mai mult, cu atât mă întreb dacă-mi folosește la ceva. Mă regăsesc și mă conectez stând cu mintea în prezent, cu Divinul din mine. Observ cum, de acolo începe magia. Îmi propun să-mi schimb viața, schimbându-mi gândirea. Cunoașterea înseamnă să înveți ceva nou în fiecare zi și apoi, cu perseverență să repeți învățătura, s-o înțelegi, s-o practici. Înțelepciunea înseamnă să renunți la ceva anume în fiecare zi. A renunța la ceea ce nu merită atenția ta nu este un eșec, ci o înțelepciune. Totul este efemer și relativ, iar mintea omului este subiectivă și separă lucrurile. Ești unic, ești un Univers, omule! Totul este în tine, Universul ești tu! Tu ești Infinit, ești Lumină, ești Iubire! Tu crezi - Tu creezi. Ești mereu altul! Ești mereu altfel! Ești expansiunea conștiinței ce o ai! Să auzi cu sufletul. Să atingi cu gândul. Să simți cu

inima prin stomac. Constance, există oameni care te ajută să te schimbi din oricine în cineva. Totul și orice din viața ta se întâmplă cu un motiv, are o explicație. Nu există accidente. Nu există coincidențe, ci sincronicități. Te întrebi de ce ți se întâmplă un lucru anume şi atât de nedorit, neluînd în calcul că este doar un efect, o consecință a unei cauze sămânțate cu ceva timp în urmă. Nimic nu este întâmplător pe lume și nici un fulg de nea nu cade întâmplător într-un loc anume fără voia lui Dumnezeu. Dă-ți voie să fii cauza conștient însămânțată și efectul rezultat care, la rândul lui se transformă într-o altă cauză. Totul pe lumea aceasta există cu un scop și o lecție pe care, dacă nu o învățăm la timpul cuvenit va determina repetarea cauzei. Dobândește pacea în sufletul tău și în jurul tău, mii de oameni se vor salva! Ești bolnav de neiubire, omule? Oferă ceea ce vrei să primești! Tot ce nu este iubire, nu suntem noi! Nu aştepta ca lucrurile să ți se întâmple! Fă-le să se întâmple! Viața este un rezultat al poveștii pe care ne-o tot spunem. Fii propriul tău bun povestitor, însă povestește în cel mai frumos mod posibil! Fii vigilentă și ai grijă de gândurile tale încotro se îndreaptă pentru că vor atrage alte și alte gânduri asemănătoare. Cu toate aceste gânduri îți scrii viața și la final, cu toții vom deveni o poveste....CONSTANCE **(Va urma)**

Loreta Din

Membru al L.S.R.-Argeș

Revin

Am să revin la tine astă seară,
Pe creste de luceferi blânzi,
În șoaptă-ți voi cânta o serenadă,
Pe somnul lin, când te afunzi.

Să-ți cânt de foc, de dor, de fericire,
Despre iubiri ce dăinuiesc în nemurire,
Iar tu zâmbind, visează pentru noi,
Îndrăgostită poartă-mă în vis cu tine.

Să-ți mângâi fruntea albă sidefie,
Cu buzele-mi fierbinți de pasiune,
Dansează iar desculță, cu părul răvășit.
Visul tău frumos să îl împărți cu mine.

Să te cuprind apoi în brațe toată.
Tu moale încet, încet să te predai.
Să mă scufund în ochii-ți de oceane,
Femeie, vis frumos, cu părul lung bălai.

Șoapte calde

Șoapte calde ce au rămas pe frunze,
Pe verdele din vară cu nuanțe de aramă.
Iubiri ascunse cu gustul de caise,
Și mângâieri suave, pe piele de maramă.

În toamna blândă abia începută,
Își plânge dorul fata îndrăgostită,
Ar vrea s-alerge iarăși despletită,
Prin nopțile de vară cu luna primenită.

A mai rămas un strop, pe fața ei ovală
Din briza verii, talazuri sparte-n maluri,
Speranțe blânde de visuri ne-mplinite,
Trăiri deșarte ce s-au pierdut în valuri.

Tăcută-n parc, multicolore frunze
Ce cad pe alei și îi sărută pasul,
Își strânge șalul moale la urechi,
Vântu-i șoptește, dar nu-i aude glasul.

Șoapte calde ce au rămas pe frunze,
Căderea le zdrobește, șterse de vânt apoi.
Iubirea a rămas cu gustul de caise,
Pe dulcea amintire ce s-a împărțit la doi.

Te reclădesc în mine

Din șoapta ta cu doruri împletite
Și vocea cristalină un vis mi-am făurit.
Ce l-am purtat ca talisman în suflet,
Frumoasele speranțe și tot ce-am dăruit.

Din șoapta ta, mi-am adunat cuvinte,
Ce-am aranjat pe foaie într-un poem.
Trăiri cu puritate și iz de iasomie,
Însuflețite toate cu caracter boem.

Din șoapta ta, mi-am creat cer cu stele,
Privindu-le în nopți până târziu.
Adesea te zăresc, cum strălucești cu ele,
Privirea ți-o-ntâlnesc cu zâmbet sidefiu.

Din șoapta ta, mi-am făurit pământul,
Miros de lut din trupurile noastre.
Ne modelăm în palme unindu-ne privirea,
Pierduți ne risipim în zările albastre.

Din șoapta ta, mi-am adunat oceane,
Adânci, misterioase cu apa cristalină,
Iar lacrimile noaste ce se sărută-n valuri
Durerea o aruncă, pe maluri în lumină.

Din șoapta ta, te reclădesc în mine,
Ai rămas unic, așa cum mi-amintesc.
Statornic vei avea un loc... La mine în suflet.
Și recunosc în șoaptă...
Cumva te mai iubesc!

Alexandru Bucescu

Omul religios

Între toate forţele care au acţionat şi care continuă să acţioneze în modelarea destinelor umane, nici una nu a avut un impact mai puternic ca religia. În încercarea de a găsi izvorul fenomenului religios au fost avansate două idei: una este teoria cultului strămoşilor, iar alta susţine că originea religiei s-ar afla în personificarea forţelor naturii.
Studiind vechile religii ale egiptenilor, babilonienilor, chinezilor etc., observăm cu uşurinţă urmele cultului strămoşilor, pe care-l putem considera începutul religiei.
Egiptenii recunoşteau existenţa unui dublu astral, un corp asemănător celui fizic, dar de o structură mult mai subtilă. Când fiinţa murea, dublul său se desprindea de corpul fizic şi continua să trăiască. Ei considerau însă că viaţa dublului dura numai atât timp cât corpul părăsit rămânea intact, fapt ce explică grija egiptenilor de a mumifica trupurile celor morţi

La vechii babilonieni regăsim ideea dublului, dar cu unele diferenţe: după moartea corpului fizic, dublul astral îşi pierdea puterea de a iubi şi îi înspăimânta pe cei rămaşi în viaţă pentru a obţine de la ei hrană şi băutură sau alte obiecte de care avea nevoie.
Chiar şi la vechii hinduşi găsim urmele acestui cult al strămoşilor, iar la chinezi, aceste urme au rămas vizibile până în zilele noastre. Iată deci argumente foarte puternice în favoarea celor care susţin că religia îşi trage rădăcinile din acest cult al strămoşilor.
Pe de altă parte, studiind străvechea literatură ariană, apar argumente în favoarea tezei potrivit căreia începutul religiei s-ar afla în venerarea forţelor naturii. Astfel, cea mai veche mărturie despre rasa ariană, Rig-Veda-Samhita, nu specifică nimic despre cultul strămoşilor, în schimb, regăsim aici venerarea forţelor naturii. Răsăritul şi apusul Soarelui, furtunile, toate forţele uriaşe şi uluitoare ale naturii, toate frumuseţile ei au influenţat continuu mintea umană. Astfel, cei din vechime au conferit trăsături umane forţelor naturii, zeificându-le, uneori atribuindu-le un suflet şi un corp.
Cele două viziuni, deşi aparent contradictorii, pot fi reconciliate pe o a treia bază, care, se pare, reprezintă adevăratul germen al religiei, şi anume lupta pentru a transcende limitările simţurilor.
Oamenii au descoperit, printr-o logică naturală, că în timpul somnului, deşi corpul fizic este aparent mort, mintea continuă să rămână activă. Şi astfel, prin extrapolare, au ajuns la concluzia că acest mecanism va continua chiar şi după încetarea completă a activităţii corpului fizic. Această stare de conştiinţă poate fi uşor regăsită în orice religie autentică de pe glob, fie că o numim extaz, beatitudine sau inspiraţie.
În toate aceste religii, fondatorii, profeţii şi mesagerii lor, precum şi toţi adepţii care au ajuns la starea de sfinţenie, au drept trăsătură comună recunoscută faptul că aveau acces la această stare de spirit specială, care era fundamental diferită atât de starea de veghe, cât şi de cea de vis.
Astfel, toate religiile se întemeiază pe o afirmaţie de o importanţă absolută: faptul că, în anumite momente, mintea umană poate transcende nu doar limitările simţurilor, ci chiar şi propria putere de a raţiona. În acest moment, ea este pusă în faţa unor adevăruri spirituale care nu pot fi cunoscute prin intermediul celor cinci simţuri exterioare şi care nu au putut fi deduse prin raţionament. Aceste adevăruri spirituale reprezintă baza tuturor religiilor lumii.

În încheiere putem spune că religia este forţa supremă care pune în mişcare mintea umană. Nici un alt ideal nu ne poate încărca cu atâta energie ca idealul spiritual. Religia este forţa motrice supremă prin care avem acces la acea energie infinită. Ea clădeşte caractere, acţionează în tot ceea ce este bun şi măreţ, conferă armonie între oameni şi pace interioară.

De aceea, religia nu trebuie acceptată doar formal, ci studiată şi înţeleasă în toată profunzimea ei. Numai astfel ne vom putea bucura de o cunoaştere care transcende timpul şi spaţiul, care pătrunde acolo unde mintea şi simţurile nu reuşesc – în regatul Absolutului, al Infinitului, al Celui-fără-de-pereche.

Nu pot încheia fără a face o precizare foarte importantă. A nu se confunda religia cu biserica, aceasta fiind o instituţie, iar cei ce oficiază, nişte slujbaşi oarecare.
Religia este calea de legătură a omului cu Divinitatea, care nu are nevoie de intermediari oficiali pentru a o stabili.

Lavinia Vieru

În lumea lui Magritte
(partea a-II-a)

Paharul este substitut pentru forţa nevăzută care susţine cerul. Ai impresia în pictura lui Magritte că acest obiect supradimensionat către proporţii colosale susţine şi absoarbe treptat, greutatea norului. Avem impresia că, în lipsa lui, norul ar putea să se prăbuşească.

Pe orizontală, în spaţiul terestru, imaginea "curge", se desfăşoară la infinit. Paharul-coloană şi cupa-Atlas invită la reflecţie. În această imagine, obiectul creat de om nu perturbă ordinea lumii.

Magritte are fler scenografic. Paharul-simbol depăşeşte cu mult înălţimile munţilor, dar nu le copleşeşte măreţia, prin delicateţea şi fineţea structurii sale. El stabileşte o dimensiune a cerului, reglează proporţiile, aşază pe axul central al imaginii o ordine liniştitoare.

Cromatica senină, monumentalul care nu copleşeşte, nu domină, eleganţa şi rafinamentul liniei de construcţie, instalează o senzaţie de calm.

Patru registre orizontale care se lărgesc gradual din partea inferioară către cea superioară a marginilor imaginii, extind, ca într-un ritm ascuns, liniştea. Liniştea este criptată în imagine. Spaţiul e linişte. Lucrarea este echilibru.

În "Not to be reproduced", tânărul amplasat cu spatele la privitor îşi vede în oglinda din faţa sa…tot spatele! Dar, în mod surprinzător, cartea din dreapta imaginii se reflectă în mod natural în oglindă.

În spatele tânărului ar fi un perete gol. Imaginea reflectată a tânărului ar fi amplasată, conform unei presupuse veridicităţi a picturii, în faţa peretelui gol. Deci, imaginea reflectată, "priveşte" în spatele real al personajului fizic în timp ce personajul fizic se priveşte pe sine cum s-ar vedea de la spate, privind, probabil, tot peretele, dacă nu, acea oglindă.

De ce cartea se reflectă în oglindă, dar personajul, nu? Cartea este amplasată pe un suport. Aceasta se reflectă în imagine odată cu suportul. Dacă în realitate, tânărul se află în faţa suportului, în reflexie, este pictat stând cu spatele la suport, ca şi cum s-ar fi sprijinit de acesta. Conform acestei "logici", tânărul ar trebui să fie reprezentat cu faţa către noi! Poate că a stat cu spatele la oglindă, s-a întors, dar imaginea din oglindă a îngheţat! Sau poate imaginea din oglindă este cea reală şi presupusul spaţiu fizic este doar o invenţie iluzorie.

Oricum ar fi, tânărul se află în incapacitatea de a se privi pe sine, de a-şi privi reflexia.

Ne aflăm în faţa unei realităţi distorsionate, în care regulile opticii funcţionează doar pentru obiecte. Asta înseamnă că tânărul aparţine unei alte realităţi? Cu alte reguli? Avem aici realul: cartea reflectată şi surpriza. Personajul amplasat cu spatele oferă un plus de mister.

Personajul este în mod real cu faţa către perete sau cu faţa la oglindă? Sau, mai rău, este amplasat concomitent, atât în faţa zidului, cât şi în faţa oglinzii, Magritte decorticând imaginea unor acţiuni care toate au loc, se întâmplă, într-un "acum" continuu?

Personajul este şi într-un loc, şi în altul, dar eu ţi-l expun secvenţial şi într-un joc al spaţialităţii, pentru că nu am cum să-ţi demonstrez altfel, plasarea lui în timp.

"The domain of Arnheim" – două ouă de pasăre în prim-plan aşezate într-un cuib pe marginea unui zid. În zare, se înalţă falnic un munte înalt, plin de zăpadă, al cărui vârf are forma unui vultur, iar crestele îi sunt aripi. Deasupra, luna descrie printr-o acoladă de palidă lumină, liniştea serii. Ouăle de pasăre par părăsite, dar din altă dimensiune, veghează asupra lor, solemnitatea muntelui. Muntele este înalt şi stă de strajă, observă şi ocroteşte viaţa. În liniştea ascunsă, aripile stâncii se ridică dintr-o dimensiune a unor înălţimi de neclintit.

Lucrarea "The key to the fields" sau "The door to freedom" este parte comună a unui concept adesea vehiculat de Magritte în picturile sale.

Dintr-un interior de ţară, pe fereastră, se observă un frumos peisaj. Fereastra este spartă, dar pe bucăţile de cioburi căzute pe podea este imprimat acelaşi peisaj, ca şi cum sticla ar fi fost, de fapt, o oglindă de pe suprafaţa căreia imaginea a uitat să se dezlipească.

Elementul interpus între cele două lumi: lumea interioară şi lumea exterioară, fereastra, creează prin spargerea acesteia golul de aer necesar, acel respiro către lumea exterioară.

Cioburile sunt amintirea unui peisaj artificial, a unei imagini privite bidimensional prin structura ferestrei. Prin spargerea acesteia, peisajul poate fi privit în mod natural, neacoperit de sticla intermediară.

Fereastra era ascunsă în spatele celor două draperii care acum o dezvelesc. Despărţirea celor două realităţi, interioară şi exterioară sau a celor două spaţii, se face întâi la nivel de plan, prin draperie, apoi în adâncime, prin fereastra spartă. Cioburile căzute pe pervaz şi perdea, sugerează faptul că această spargere s-a făcut din exterior. Avem de a face cu o spargere a planurilor, atât pe verticală, cât şi pe orizontală, în adâncime. Magritte lucrează astfel, magistral cu spaţiul şi timpul. Imprimarea peisajului pe cioburi sugerează ideea prospeţimii evenimentului. Parcă auzim zgomotul ferestrei sparte!

Imaginea falsă este căzută la podea şi din nou, Magritte te face să simţi puritatea aerului. Acesta pictează latent atmosfera, aici descătuşată.

Condiţia omului modern este reprezentată cu mare iscusinţă de pictorul suprarealist. În "Legenda secolelor" observăm cum, pe un scaun imens de piatră, de tipul construcţiilor megalitice de la Stonehenge, a fost amplasat un minuscul scaun de lemn. Ideea piticilor amplasaţi pe umerii uriaşilor este ilustrată la nivel obiectual. Măreţia prezentului se sprijină pe fundamentul trecutului care ne ridică la înălţimile propice cuprinderii vastităţii orizontului cu privirea, dar care, modest, calm, şi aşezat, ne arată micimea noastră actuală.

În universul gândirii lui Magritte regăsim faţete ascunse ale realităţii, jocurile dimensiunilor şi ale spaţialităţii, introspecţia, pluralitatea expunerii formelor, iluzia, misterul, simbolul. Formele se descriu limpede pe suprafaţa pânzei, fiind deschise văzului nostru, dar ascunse privirii.

Elena-Filoteea Bădescu

Fragment din romanul „Expediţie imposibilă'' scris de eleva **Elena Filoteea Bădescu**, clasa a-IX-a D, Liceul Ion Barbu.

Capitolul 1:Amicul din liceu (5 ani mai târziu)

Sunetul asurzitor al unei linguriţe pocnind într-un pahar, răsună în sala de bar.

- Linişte, oameni buni! Linişte, vă rog! Mulţumesc!– se auzi o voce cu un accent britanic foarte stilat –Probabil că nici n-aţi băgat de seamă când am intrat, pentru că eraţi mult prea preocupaţi să vă îmbătaţi, dar nu contează! În calitate de nou-venit, chiar recrut mi-aţi putea spune, deşi nu-mi place să recunosc că nu prea am experienţă, nu mă deranjează absolut deloc să mă prezint de unul singur! Mă numesc Elvis Prikenston ş-am să zăbovesc prin Arctica o vreme.

Tânărul le zâmbi ochilor care îl priveau curioşi.

- Nu m-ar deranja un rând de aplauze, dacă sunteţi amabili.

Se auziră câteva aplauze surde în fundul sălii, iar apoi, îmbiindu-se unii pe alţii, încăperea începu să răsune.

- Sincere mulţumiri, scumpi camarazi, iar acum propun un toast! Azi dimineaţă m-am uitat în calendar şi am văzut că-i joi şi ghiciţi ce?! Chiar în această zi mi-am impus să serbez sfânta vodcă şi sfântu'rom, deci noroc! – îşi ridică paharul spre tavan.
- Noroc! –veni răspunsul celorlalţi oameni, după care câteva minute se auzi doar ciocnetul paharelor.
- Nu vă faceţi griji pentru mine! Îmi găsesc loc undeva, doar îmbătaţi-vă în continuare. Sunt aici ca să vorbesc cu căpitanul, nu cu voi oricum. Deci luaţi-o mai uşor cu întrebările, pune-ţi-mi-le pe rând, nu toţi odată. – râse el umplându-şi paharul.
- Elvis, nu? – îi întinse mâna un bărbat de culoare.
- În carne şi oase. Nu-ţi vine să crezi că ai onoarea, hă?
- Sunt Mack!
- Îmi pare bine, Mickey! Pot să-ţi spun aşa?
- Fă ce vrei – zise el şi umplu paharele amândurora.
- Mersi, Mickey!
- Spui c-ai să zăboveşti pe aici?
- Tocmai. De fapt, am venit să mă alătur căpitanului.
- La?
- Ştii tu... expediţia imposibilă.
- E adevărat? – se uimi bărbatul.
- Fireşte că da! Arăt eu ca un mincinos?
- Sincer amice, arăţi ca un tânăr cu scaun la cap, poate puţin cam narcisist, dar îmi pare rău, cred că eşti nebun!
- Nu zău?! Era de aşteptat: expediţie nebună, explorator nebun. Aşa-i?

Bărbatul se strâmbă.

- Hei, Ivar! Benji! Tipul a venit pentru lumina bizară.
- Nu-mi vine să cred! Eşti nebun, omule! Cel mai probabil nu-i nimic, or fi fost doar aureole boreale.
- Căpitanul e de altă părere. –îl contrazise impertinent americanul cu accent britanic.
- Ai vorbit cu Hakson?
- Nu încă, dar am auzit la radio.
- Las-o moartă, amice! Au trecut câteva luni. Nu s-a mai văzut nimic de atunci.
- Da, dar pot reveni în orice moment.
- Nu-i băga gărgăuni în cap! N-o să se aleagă nimic dintr-o astfel de expediţie!
- Nu prietene, asta nu e raţiunea mea. Întotdeauna se alege ceva: o aventură, o descoperire formidabilă sau, în cel mai rău caz, două cadavre, dar niciodată nimic. – zâmbi Elvis ridicând din sprâncene.
- Niciodată să nu spui niciodată!

Tânărul izbucni în râs:

- Îmi placi! Îmi placi chiar foarte mult, bursuc trezit în toi de iarnă! Cum ai spus că te cheamă?
- N-am spus!
- Binee... Care-i treaba, că doar nu v-am plesnit la fund?! Păreaţi chiar amabili înainte!
- Singura problemă, dragă Elvis – începu Mack luându-l de după gât– e că noi chiar ţinem mult la Hakson şi nu vrem să fie dat dispărut.
- Bine... bine! Mickey, tu chiar semeni cu bunica mea. Căpitanul are pericolul în sânge. În câte expediţii a mai fost până acum? Vezi? De ce crezi că ar da de belea tocmai de data asta?
- Nu cred, dar...
- Te temi?
- Exact!
- Mamaie!
- Cum?
- Ţi-am spus: semeni cu bunica.

(Va urma)

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul V - Nr. 5 (26) 2022 **ISSN 2601 - 3851**

Preşedintele L.S.R. Filiala Argeş
Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Colaboratorii acestui număr:

Managementul redacţional:

-DIR. COORDONATOR: ADRIAN MITROI

-REDACTOR-ŞEF – CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- TEHNOREDACTARE şi concepţie grafică coperte şi interior revistă **- CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU**

- FOTO COPERTA 1-ALEXANDRU OPREA

- CORECTURĂ: VASILE GHIȚESCU

Adresa redacţiei:Centrul Cultural
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți:cris.onofre@yahoo.com

In memoriam

Dragii noştri, dragi contemporani argeşeni. Nu mai sunt printre noi, dar le simţim prezenţa: Mihail Ghiţescu, Nicolae Cosmescu, Puşa Chiriţă, Petre Ghilencea, Nicolae Eremia, Marius Chiva, Grigore Constantinescu, Marin Ioniţă, Nic Petrescu, Paul Cruceană, George Tătăruş, Ion C. Hiru, Mihail Diaconescu, Cezar Bădescu, ş.a.

Ocroteşte, Doamne, sufletele lor!

„Labirintul vieţii”
Pictură de Loreta Din

„Un om nu poate fi mereu un erou, dar poate fi întotdeauna uman”
Goethe

Nașterea Domnului Nostru Iisus Hristos
Metaloplastie de CONSTANTIN SAMOILĂ